

LECȚIA 12:

Evangelizarea Adulților și a Vârstnicilor cu Nevoi Speciale

Obiectivele lecției:

Studierea acestei lecții ne va ajuta:

- **Să explicăm etapele vieții și formarea credinței adulților cu dizabilități**
- **Să descriem metode de predare eficiente pentru adulții cu dizabilități**
- **Să concepem moduri de folosire a darurilor spirituale ale celor cu dizabilități**
- **Să evanghelizăm potrivit nevoilor unice ale adulților mai în vârstă cu dizabilități ce s-au instalat mai târziu**
- **Să încurajăm și să încurajăm căsătoriile și pe îngrijitorii persoanelor cu dizabilități**

Evangelizarea Adulților și a Vârstnicilor cu Nevoi Speciale

Hollywoodul nu este redus la tăcere atunci când vine vorba despre adulții cu dizabilități, și din păcate impactul lui asupra culturii noastre își găsește calea și către comunitățile noastre creștine. Filme câștigătoare ale Premiilor Academiei, cum ar fi „*Rain Man*”, „*Eu sunt Sam*” și „*Forest Gump*” au în rolurile principale actori care încearcă să ne lumineze cu privire la dizabilități, dar de cele mai multe ori ne lasă cu portretizări negative și imprecise.

Raymond, personajul principal din „*Rain Man*” este prezentat ca un „savant autist”. După moartea tatălui său lui îi revine o moștenire de milioane dolari. Ca să-i ia banii, fratele lui egoist, îl răpește pe Raymond, ruinând viața lui ordonată din cadrul unei instituții specializate și luându-l cu mașina prin țară. Această aventură încărcată de emoție descoperă o mulțime de fațete ale autismului tuturor celor implicați. În timp ce filmul a avut cele mai mari încasări ale anului, a lăsat publicul cu o concepție greșită asupra adulților cu autism, cum că toți ar fi genii în matematică.

În filmul „*Eu sunt Sam*”, un tată iubitor cu dizabilități intelectuale se luptă cu cei de la Serviciul de Protecție a Copilului pentru custodia fiicei sale Lilly. În timp ce Sam se luptă pentru a obține o slujbă și un apartament, audienții sunt impresionați de grija sa paternă și de protecția sa față de Lilly. Mama vitregă a lui Lilly recunoaște legătura lor indestructibilă tată-fiică și este de acord cu faptul că locul lui Lilly este lângă Sam. Dar această concluzie satisfăcătoare nu este o regulă ci o excepție pentru părinții cu IQ redus.

Portretul lui „*Forest Gump*” din romanul original este cu mult diferit față de cel din film. În roman, Forrest este înfățișat ca fiind cinic și dur – dar este o persoană placidă și naivă în binecunoscutul film cu același nume. Forrest este descris ca fiind „încet la minte” și „dificil social” dar având multe talente în alte domenii. În timp ce inocența lui este înduioșătoare, ce ne învață el oare despre persoanele cu dizabilități în dezvoltare.

Dacă Raymond, Sam sau Forrest ar veni la biserica ta, ar găsi prieteni? Ar putea fi ei incluși pe deplin în toate evenimentele religioase și sociale?

Adulții cu dizabilități se găsesc în toate cartierele și numărul lor crește datorită progreselor medicale și în geriatrie (ramură a medicinei care studiază și tratează bolile bătrâneții). Tinerii cu autism au toate șansele să trăiască până la bătrânețe, necesitând îngrijire pe viață. Adulții cu vârste de mijloc sunt diagnosticați cu Alzheimer, Parkinson, scleroză multiplă sau cu boli mintale. Unii sunt afectați de cancer, atacuri cerebrale sau accidente. În această lecție vom

aborda realitățile cu care se confruntă zilnic și vom examina cum i-am putea include în comunitățile noastre creștine.

Prietenia

Pentru a descoperi felul de-a fi adevărat al unei persoane uită-te la prietenii lui. Cele mai adânci prietenii au luat naștere în focul vicisitudinilor. Când întunericul te cuprinde, un adevărat prieten aprinde acea lumină de la capătul tunelului care te determină să mergi mai departe. În Proverbe 17:17 David descrie un prieten adevărat ca fiind acea persoană care „iubește în orice vreme”. Poate să fie umilitor atunci când acest prieten stă într-un scaun cu rotile sau abia își îndrugă cuvintele. Dar lumina lui e la fel de puternică atunci când Isus Hristos strălucește prin el (–de Pat Verbal).

Inimi deschise, Uși deschise

Vizitatorii Bisericii Universitare Metodiste Unite din San Antonio, Texas, sunt deseori surprinși să fie primiți de un aprod zâmbăreț cu sindromul Down. Odată ajunși înăuntru, ei sunt conduși la cafenea ospitalieră unde cafeaua și acele burrotoss pentru micul dejun sunt servite de către voluntari cu afecțiuni cerebrale și autism. Observă că o părtășie de mijloc de săptămână adună mai multe autocare de adulți din diferite instituții specializate. Și pe când vizitatorii încep lauda și închinarea, ei nu mai sunt atât de mirați de faptul că unii din membrii corului îmbrăcați în robe sunt în scaune cu rotile.

Biserici ca și aceasta au învățat bucuria includerii adulților cu dizabilități în adunarea lor. Ei nu văd lucrarea cu persoanele cu dizabilități ca un program unidirecțional benevol. Această viziune ar dezonora planul lui Dumnezeu pentru viața din belșug pe care o promite oricărei persoane care acceptă viața veșnică prin fiul său, Isus Hristos. Din fericire, mulți dintre prietenii noștri cu dizabilități se bucură de o credință adâncă și prosperă și își folosesc talentele în timpul serviciilor. De ce? Deoarece creștini grijulii le-au împărtășit Cuvântul lui Dumnezeu și au ajutat cu dragoste la disciplinarea familiilor lor.

1. Cum afectează Ciclurile Vieții, Familiile cu Dizabilități

Deseori ne descriem viața ca o succesiune de cicluri sau etape. Acestea sunt treceri normale, specifice vârstei sau tranziții de la o circumstanță la alta. Dar atunci când copiii s-au născut cu nevoi speciale sau când adulții suferă de o dizabilitate, lumea nu se oprește pentru familiile lor; viața continuă să meargă mai departe în același ritm frenetic. Acest lucru poate provoca confuzie, izolare, disperare, și lipsă de speranță, iar unii devin captivi într-o anumită etapă a vieții sau în mai multe. De exemplu să luăm etapele prin care trece o familie datorită unui copil născut cu dizabilități.

A. Căsătoria și Nașterea Copilului:

Este normal pentru cupluri să se căsătorească și să aibă copii. Ei au vise mari și așteptări îndrăznețe vis a vis de viața lor împreună. Când un copil se naște sau dobândește o

dizabilitate, viața normală pare să se termine. Viitorul pare pierdut iar activitățile lor zilnice sunt schimbate. S-ar putea să li se pară dificil să participe la activități religioase, sociale sau la cele ce țin de comunitate. Se confruntă cu piedici în comunicare, cu probleme de transport, cu găsirea educației potrivite, cu respingerea socială, schimbări de comportament și probleme medicale.

B. Familiile cu Copii Mici și Adolescenți

În această etapă, copiii cu dizabilități intelectuale severe nu se mai dezvoltă după copilăria timpurie. Copiii cu dizabilități fizice se pot confrunta cu probleme de sănătate și cu probleme de mobilitate. Anii adolescenței pot fi dificili de asemenea datorită pubertății și a lipsei integrării sociale. În vreme ce mulți adolescenți completează formulare de înscriere la facultate sau își iau permisul de conducere, un adolescent cu dizabilități de dezvoltare ar putea să fie încă la etapa în care învață cum să folosească toaleta sau cum să treacă strada.

C. Plonjând în starea de Adult

Este de obicei vremea pentru tineri să-și încerce propriile puteri, mergând la facultate, începând o carieră sau trăind pe cont propriu. Dar ce se întâmplă atunci când încă au nevoie de ajutorul părinților pentru a-și număra banii sau pentru a lua autobuzul? Găsirea unui loc de muncă poate fi dificilă și s-ar putea ca o chirie adecvată să nu fie disponibilă. Și pentru că s-ar putea să-și dorească să fie pe cont propriu, la fel ca cei de vârsta lor, presiunea dorinței de a fi „independent” poate să fie copleșitoare. Stresul se transmite deseori părinților lor, bunicii și rudeniilor.

D. Anii de Mijloc ai unui Adult

Pentru majoritatea părinților acest ciclu este caracterizat de o privire înspre propria lor libertate și pensionare. Dar copiii-adulți cu o dizabilitate gravă s-ar putea confrunta încă cu găsirea unui mod de a trăi cu ajutor puțin sau fără a beneficia de ajutor (dacă acest lucru este posibil). Căsătoria iese din discuție în cel mai probabil caz pentru ei iar activitățile zilnice care ar fi trebuit să devină o rutină pentru ei deja, reprezintă încă o parte problematică a vieții lor. Indiferent dacă trăiesc acasă, sau în instituții specializate, sau trăiesc singuri dar au nevoie de ajutor, ei rămân deseori foarte dependenți de mamă și tată.

E. Părinți Vârstnici și Anii de Adult-Copil

În această etapă majoritatea părinților se uită înspre anii de aur când își vor privii nepoții jucându-se. Dar pentru părinții adulților cu dizabilități în dezvoltare, aceștia ani sunt întâmpinați cu frici tot mai mari și cu îngrijorări. Părinții conștientizează inabilitatea lor crescândă de a avea grijă de fiii sau fiicele lor așa cum au făcut-o până atunci și se întreabă cine ar putea prelua această sarcină după moartea lor. Unii găsesc pace de-a lungul acestui proces frustrant în compasiunea rudeniilor susținătoare și în membrii familiei lărgite. Alții suferă de o mare anxietate și de depresie.

F. Moartea Părinților

Pentru mulți părinți și copii, cel mai dificil aspect al ciclului este conștientizarea apropierii morții. Dacă adultul-copil cu dizabilități nu are alte rudeni sau alt ajutor, ciclul anilor acelei familii pot să se sfârșească la moartea unuia dintre părinți. În asemenea cazuri, adultul-copil poate să fie dat în grija unei instituții și poate să se confrunte cu o izolare extremă și cu singurătatea. Chiar și în situațiile cele mai bune, nimic nu poate înlocui locul unui părinte în viața unui copil.

Totuși, la fel cum Dumnezeu, Creatorul nostru, a făcut ca noi să ne maturizăm de-a lungul ciclului vieții de familie, El a făcut și etape în dezvoltarea credinței noastre ca să ne ajute să-L cunoaștem mai bine pe Isus Hristos și să creștem în asemănare cu El. Vom discuta mai multe despre modul în care persoanele cu dizabilități pot să-L cunoască pe Isus în Lecția 13 care abordează problema apropierii de aceste persoane și evanghelizarea lor. Aici vom aborda modul eficient în care putem să-i primim și să-i învățăm în cadrul bisericii noastre.

2. Înlesnirea Procesului de Dezvoltare a Credinței la Persoanele cu Dizabilități

Petru descrie noii credincioși ca pe niște copii care au nevoie de hrană pentru a crește: „ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.” (1Petru2:2-3) Oamenii cu dizabilități au aceleași nevoi spirituale ca și oamenii fără dizabilități, dar procesul de învățare poate să difere.

Dr. Jeff McNair și soția lui, Kathi, predau adulților cu probleme cognitive din biserica lor și sunt pasionați de progresele pe care le fac în credință elevii clasei lor. De asemenea, ei și-au dedicat viața pentru dezvoltarea unor prietenii veritabile cu oameni care suferă de dizabilități și petrecând timp întâlnindu-se cu ei, cât de des posibil. În lucrarea lor „Formarea Credinței pentru Adulții cu Dizabilități” familia McNair discută despre efectele pe care le pot avea diferitele tipuri de dizabilități asupra formării credinței unei persoane.

Oamenii cu dizabilități intelectuale pot fi limitați în capacitatea lor de a înțelege, a evalua și a sintetiza informații. Ei depind de alții care trebuie să le explice lucrurile în așa fel încât ei să le poată înțelege. În cazul celor cu dizabilități intelectuale severe, a învăța despre Hristos poate să aibă loc mai degrabă prin abilitățile lor funcționale decât prin înțelegerea lor. Ei pot conștientiza că sunt o parte importantă a unui grup iubitor care vorbește cu Dumnezeu, care poartă Biblia la ei și care îi vizitează acasă. „Dezvoltarea acestei încrederi și a acestor legături în Trupul Lui Hristos ar trebui să fie punctul principal al dezvoltării unei credințe bazate pe structură, punct ce are efect asupra modului în care credința este percepută și dezvoltată.” Spun soții McNair. „Credința lor este evidențiată de faptul că își doresc să aibă o Biblie pe care să o poarte cu ei, sau prin faptul că solicită o rugăciune pentru învățătorul lor sau pentru șoferul lor de autobus sau că doresc să vorbească cu cineva din grup, indiferent de ocupația lor.”

Oamenii cu dizabilități fizice pot vedea credința într-un mod diferit în funcție de severitatea dizabilității lor. S-ar putea să pună la îndoială suveranitatea lui Dumnezeu și au nevoie de o biserică care să-i susțină, să le arate acceptare, și să-i ajute să crească în încredere față de Dumnezeu. Datorită limitărilor fizice, ar putea avea probleme în accesarea materialelor informative. Oamenii cu probleme de auz sau de vedere s-ar putea să nu știe unde pot găsi materiale creștine adaptate nevoilor lor.

CITEȘTE: „Formarea în Credință a Adulților cu Dizabilități” de Jeff McNair (Doctorand) și Kathi McNair (Masterandă)

Formarea în Credință a Adulților cu dizabilități

de Jeff McNair și Kathi McNair

Scriptura definește credința ca fiind siguranță în ceea ce nădăjduim și încredințare în ceea ce nu vedem (Evrei 11:1). A crede și a nădăjdui sunt poate cele mai critice aspecte ale credinței. Pentru creștini, a crede în Isus și în ceea ce a spus El că este. Așa cum a spus Jean Vanier, apărător internațional al drepturilor persoanelor cu dizabilități severe, „încrederea este chemată la o continuă creștere și adâncire, în caz contrar ea este știrbită și diminuată.” Perspectiva lui Vanier nu este unică ci una din multele afirmații care pot fi citate despre importanța creșterii în credință.

Pentru că persoanele cu dizabilități sunt în primul rând și înainte de toate oameni, tipurile de probleme care afectează credința și creșterea în credință sunt aceleași cu cele ale oricărei alte persoane. Personalitatea, experiențele de viață, să fi un fiu, o fiică, o rudă, un părinte, un angajat, un angajator, absolvent de liceu sau facultate toate au impact asupra dezvoltării și a înțelegerii credinței. Diferențele pentru cei cu dizabilități care au impact asupra dezvoltării credinței se leagă cel mai adesea de 1) Efectele dizabilităților unei persoane asupra ei înseși în termenii limitării funcționale, 2) Modul în care ceilalți percep dizabilitatea lor, 3) Modul în care îi percepe societatea și în mod special biserica. Pentru a înțelege aceste particularități, haideți să definim mai întâi dezvoltarea credinței.

Ce este Dezvoltarea Credinței?

Ce schimbări au loc atunci când cineva încearcă să dezvolte credința cuiva? Teoria dezvoltării credinței discută despre evaluarea creșterii logicii, a gândirii morale, a perspectivelor sociale, evaluarea surselor autorității, înțelegerea perspectivelor altora, dezvoltarea unei înțelegeri coerente a „lumii” și înțelegerea simbolurilor, a poveștilor și ritualurilor sacre. James Fowler,

unul din liderii evaluării dezvoltării credinței, enumeră aceste lucruri printre structurile credinței. Întrebarea cheie este: „Sunt aceste structuri ale credinței diferite de conținuturile credinței?”

Evident, răspunsul este da, pentru că oamenii păstrează credința într-o varietate de zone divergente și conflictuale. Structurile credinței, deși într-o oarecare măsură asemănătoare printre cei credincioși, au o varietate de puncte în jurul cărora s-au organizat din punct de vedere al conținuturilor doctrinale (cum ar fi Creștinismul, Iudaismul, și umanismul secular). Aceste sisteme de credință pot varia foarte mult. Este discutabil însă, dacă dezvoltarea credinței ar trebui să se adreseze atât structurii cât și conținutului credinței.

Dacă structurile credinței pot fi aplicate generic neținând cont de conținuturile credinței pe zone, atunci trebuie să ne întrebăm dacă dezvoltarea credinței reale ar trebui să se axeze pe aceste structuri generice, sau pe conținuturile credinței, sau pe ambele. De exemplu, dacă o persoană are cunoștințe semnificate despre Creștinism, implică acest lucru și faptul că el sau ea are de asemenea și o credință mare? Cunoaștem personal oameni care au diplome de seminarii în teologie, care au respins total sau care n-au îmbrățișat niciodată credința în Isus Hristos. Totuși luând în calcul strict aspectul cunoștințelor, ei dețin mai multe informații teologice și despre credință decât mulți oameni. Deși cunoștința poate contribui în mod semnificativ în creșterea credinței, cunoștința în sine nu implică credință.

În același timp, o persoană poate crește în credință în timp ce crește în cunoașterea obiectului credinței sale. Așadar anumiți factori, deși importanți pentru dezvoltarea credinței, nu indică în mod necesar conținutul care îi motivează. Din nou, Fowler îi numește structuri ale credinței.

Biblia însăși abordează noțiunea de structură a credinței în pasajul cunoscut care vorbește despre credință și fapte din cartea lui Iacov (Iacov 2:14-25). Faptele reprezintă o structură care poate sau nu să fie motivată de credință. Totuși, credința este evidențiată de o structură – fapte – care trebuie să fie prezentă. În final, „credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” (Iacov 2:17). Credința bazată pe conținut fără structură este moartă. Așa cum afirmă Iacov ceva mai târziu, aceasta este credința demonilor.(Iacov 2:19). În acest caz, și în multe altele, structurile sunt dovada credinței. Faptele bune ar putea să-i determine pe cei ce le observă să se întrebe dacă acele fapte sunt determinate de credință.

Pentru creștin, conținutul credinței este extrem de critic. Spusele lui Isus „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6) sunt foarte importante pentru definirea a ceea ce trebuie să includă conținutul credinței. Structurile în sine pot contribui la moralitatea sau compasiunea unei persoane. Totuși, fără conținutul corect – Isus Hristos – credința este direcționată greșit.

Credința necesită atât conținut cât și structuri. Aceste fațete sunt interconectate. Structurile sunt fructele copacului (Matei 7:15-20) care ne pot vorbi despre copac. Ceea ce căutăm este o credință integratoare având atât conținut, cât și structuri.

Dintr-o perspectivă creștină, un alt mod de a privi structurile și conținutul credinței ar putea fi dacă am lua în considerare următoarele aspecte. Fiecare include exemple de elemente critice pentru credința creștină. Totuși unele pot exista doar ca structuri (aspectul faptelor).

- Încrederea în Dumnezeu și recunoașterea lui Dumnezeu în toate lucrurile (Prov. 3:5)
- Dragostea de Dumnezeu (Marcu 12:30)
- Credința în Dumnezeu (Ioan 3:16)
- Pasiune pentru Voia lui Dumnezeu (Mica 6:8)
- Dragostea pentru alții (Marcu 12:31)
- Renunțarea la sine și formarea ca slujitor (Filipeni 2:4-8)
- Cunoașterea lui Dumnezeu (Evrei 6:1)
- Cunoașterea de sine/recunoașterea păcatului (1 Tim. 1:15)
- Puritatea (Ps.19)
- Curajul (Daniel 3:16-18)

Credința se dezvoltă pe măsură ce încrederea noastră în Dumnezeu crește, renunțând treptat la a conta pe noi înșine. Aceasta este o componentă foarte importantă a conținutului și structurii credinței. Dovezi ale creșterii în încrederea în Dumnezeu sunt dovezi ale creșterii în credință. Această creștere în încredere poate fi evidențiată prin recunoașterea personală a lui Dumnezeu în toate. Deciziile noastre sunt ghidate de rugăciune – înainte de a lua decizii, în timp ce acționăm în urma deciziilor și prin mulțumirea adusă pentru rezultate. În acest fel, credința recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor aspectelor vieții. Această recunoaștere oferă de asemenea dovada realității lui Dumnezeu ca fiind prezent, datorită faptului că nu suntem niciodată singuri.

Credința se va dezvolta de asemenea pe măsură ce mă voi crește în dragoste de Dumnezeu, în credință, și în pasiune pentru voia lui Dumnezeu. Fiecare dintre acestea este un component vital pentru conținutul și pentru structura credinței. Dovezi ale creșterii în aceste domenii sunt dovezi ale creșterii în credință.

În contrast, credința va crește pe măsură ce o persoană crește în dragoste pentru alții. Totuși, acesta poate să fie doar o structura a unei credințe oarecare, sau poate să fie motivată de conținutul unei credințe creștine. Sunt oameni foarte iubitori față de alții, totuși ei nu sunt motivați de credința creștină. Demonstrarea dragostei față de ceilalți poate sau nu să fie o dovadă a creșterii în credință. În același timp, dacă o persoană crește în credință, dar nu crește în dragoste pentru ceilalți, creșterea în credință a acestei persoane poate să fie pusă sub semnul întrebării.

Similar, credința se va dezvolta pe măsură ce o persoană crește în altruism și în slujirea celorlalți. Credința va crește de asemenea pe măsura ce o persoană va crește în cunoștință de Dumnezeu, în înțelegerea de sine (în mod special în înțelegerea identității de păcătos), în dorința de a fi pur și sfânt ca și Dumnezeu, și pe măsură ce o persoană crește în curaj. Toate acestea sunt structuri ale credinței.

Aceste exemple sunt oferite pentru ca acei ce tânjesc să faciliteze creșterea în credință să poată distinge între creșterea în credința generală și creșterea în credința creștină. Suntem interesați să o dezvoltăm pe ultima dintre acestea. Acestea ajută de asemenea în distingerea dezvoltării credinței bazate pe structuri, a credinței bazate pe conținut sau dezvoltarea credinței integratoare. Biserica confundă deseori aceste domenii, punând pe picior de egalitate cunoștința cu dezvoltarea credinței integratoare.

Facilitând Creșterea Credinței Persoanelor cu Dizabilități

Dizabilitatea include o serie de efecte asupra dezvoltării credinței unui individ. Oamenii care suferă de o dizabilitate intelectuală, de exemplu, sunt adesea limitați în abilitatea lor de a înțelege, a evalua, și a sintetiza informația. Acești indivizi vor fi, așadar, dependenți de cei ce pot explica aceste concepte pe înțelesul lor. Unul dintre prietenii noștri suferind de o dizabilitate intelectuală urmărește cu pasiune orice material video care are ca subiect credința creștină. Acesta este o metodă eficientă de a depăși lipsa abilității de a citi pe care el o are. Totuși lui îi lipsește abilitatea de a distinge între realitate și ficțiune. Impactul dizabilității pe care el o are asupra conținutului credinței sale îl face uneori confuz, crezând ultimul lucru pe care l-a văzut într-un material video. Filmele inspirate din romane se confundă cu materialele video cu învățături biblice.

Cei care suferă de dizabilități intelectuale severe înțeleg puțin sau deloc din informația bazată pe cunoștință. Dizabilitatea lor înlătură mare parte din conținut ca modalitate folosită pentru dezvoltarea credinței. În cadrul Educației Speciale, se poartă discuții despre ceea ce numim abilități funcționale. Abilitățile funcționale sunt acelea care au o probabilitate mare de a fi pretinse de la o persoană. Acesta este o idee importantă pe care o putem aplica de asemenea și noțiunii de creștere în credință. În funcție de dizabilitatea pe care ar putea-o avea o anumită persoană, abilitățile care rămân funcționale pentru dezvoltarea credinței vor deveni în mod tipic structuri. Lucruri cum ar fi iubirea aproapelui și luarea în considerare a perspectivei lor, cum ar fi „Nu-i lovi pe alții pentru că acest lucru îi întristează.”

Trebuie să vorbim doar în termeni generali când determinăm care abilități sunt funcționale pentru fiecare dintre aceste persoane. Totuși unii învățători încearcă să forțeze transmiterea cunoștințelor ca forma principală a dezvoltării credinței pentru persoanele cu dizabilități intelectuale severe. Aceasta atitudine este irealistă și nefolositoare. Am vizitat locuri unde

indivizi care nu pot vorbi și au dizabilități intelectuale severe sunt puși într-o sală unde un învățător predă o lecție Biblică standard. Acest lucru nu are nici un sens din perspectiva Educației Speciale și nu are niciun efect asupra dezvoltării credinței acelei persoane.

Mai degrabă, punctul central al dezvoltării credinței în acest caz trebuie să devină ajutarea celor cu dizabilități intelectuale severe să fie receptivi la dragostea și acceptarea pe care le-o oferă cei din jur. Să-i ajutăm pe fiecare să înțeleagă că el sau ea este o parte importantă a grupului de îngrijire a persoanelor care-l iubesc pe Isus , învață despre Biblie, mănâncă împreună și se întâlnesc în mod constant. Să fie conștienți că sunt împreună cu oameni care se bucură să îi vadă și să le ofere el mai mare grad de libertate pe care îl pot experimenta în timpul săptămânii. Să petreci timp împreună cu oameni care se roagă și care cred că rugăciunea este importantă. Să întâlnească oameni care nu îi exclud, ci mai degrabă le oferă oportunitatea de a face o grămadă de lucruri pe care nu le-ar putea face dacă nu ar fi implicați într-o biserică (cum ar fi să meargă la plajă, sau să se bucure de seri de filme, sau de grătare în aer liber sau de petreceri la care se înoată sau să cânte cântece cu un grup mare de oameni).

Dezvoltarea acestei încrederi și a acestor legături în Trupul Lui Hristos ar trebui să fie punctul principal al dezvoltării unei credințe bazate pe structură, punct ce are efect asupra modului în care credința este percepută și dezvoltată. Credința lor este evidențiată de faptul că își doresc să aibă o Biblie pe care să o poarte cu ei, sau prin faptul că solicită o rugăciune pentru învățătorul lor sau pentru șoferul lor de autobus sau că doresc să vorbească cu cineva din grup, indiferent de ocupația lor. În Luca 5:17-26, noi, Trupul Lui Hristos, suntem privilegiați să umplem golul și să-i aducem pe oameni la Dumnezeu. Ni se oferă oportunitatea de a-i implica în modul în care ne exprimăm credința în așa fel încât să aducă beneficii persoanei cu dizabilități într-o mulțime de feluri. Credem cuvintele lui Luca 5:20, care spune: „Când le-a văzut credința, Isus a zis: „Omule, păcatele îți sunt iertate!” Credința prietenilor poate avea un impact colosal asupra vieții oamenilor cu dizabilități severe în propria lor structură a credinței.

Cei cu dizabilități fizice se pot confrunta cu partea ce ține de învățatură a credinței într-o total altă manieră. Cum acceptă suveranitatea lui Dumnezeu o persoană cu dizabilități fizice severe? O biserică inclusivă poate avea o contribuție mare în acceptarea de către aceste persoane a suveranității lui Dumnezeu prin acceptarea și sprijinul pe care îl oferă acestor persoane. În funcție de severitatea dizabilității fizice de care suferă, ei pot să se confrunte cu lipsa accesului la materiale care i-ar putea ajuta să crească în credință. Cei cu dizabilități senzoriale se pot confrunta cu lipsa accesului la conținutul informațional datorită absenței unor traducători în limbajul semnelor sau a materialelor specifice celor ce nu pot vedea.

Cei cu probleme emoționale s-ar putea confrunta cu problema dragostei față de ceilalți, fie datorită tratamentului pe care l-au primit, fie datorită lipsei de încredere față de ceilalți, fie datorită simplei dorințe de a fi singuri. Aceasta este situația de cele mai multe ori în cazul

celor cu autism. Cei cu forme mai severe se vor confrunta cu probleme la simple interacțiuni cu alții în timp ce aceia care suferă de forme mai ușoare se pot confrunta cu respingerea.

În același timp, credința poate crește prin punctele tari legate de dizabilitățile acestor oameni. De exemplu, o persoană cu dezabilități intelectuale poate să fie foarte iubitoare și iertătoare. Nu ne cerem scuze pentru această generalizare. Aceste puncte tari pot fi fundația pe care se clădește dezvoltarea credinței. De asemenea cei care au formă de autism sunt înzestrați cu o memorie foarte bună. Se poate construi pe această abilitate structuri ale credinței bazate pe cunoștințe. Cei cu autism grav sau cei cu sindromul Asperger sunt descriși uneori ca sinceri și neavând abilitatea de a minți. Ar putea fi folosită orientarea lor spre a privi lucrurile în alb sau negru pentru dezvoltarea credinței lor?

Indivizii cu dizabilități fizice pot avea o înțelegere mai deplină a dependenței de Dumnezeu datorită dependenței față de prietenii și îngrijitorii care îi ajută în necesitățile de bază a vieții. În acest caz, ei sunt un exemplu de relaționare corectă în raport cu Dumnezeu. Oamenii cu dizabilități emoționale ar putea fi mai deschiși spre acceptarea celorlalți pentru că ei nu sunt atât de critici cu privire la abilitățile sociale ale celorlalți. Acesta poate fi un exemplu foarte important pentru cei din jurul lor, și ar trebui apreciat și dezvoltat ca o caracteristică a relațiilor lui Dumnezeu cu oamenii. Am ajuns să privim dizabilitatea ca pe un lucru negativ, dar ca are potențialul de a da valoare vieților indivizilor dimprejur. Aceia care s-au angajat în dezvoltarea credinței trebuie să încerce să înțeleagă dizabilitatea în această manieră pentru a-i putea ajuta pe oameni să depășească disfuncționalități, și să dezvolte acele puncte tari în procesul creșterii credinței.

În Educația Specială există o idee numită design universal. Designul universal observă că acomodările menite să-i ajute pe oamenii cu dezabilități pot aduce un beneficiu tuturor celor din jur. Un exemplu clasic îl constituie rampele de pe trotuare, pe care le vedem în majoritatea orașelor. Aceste schimbări au fost făcute inițial pentru beneficiul celor cu scaune cu roțile. Totuși bicicliștii și cetățenii mai în vârstă au ajuns și ei să beneficieze de aceste alterări ale mediului. Aplicând acest concept dezvoltării credinței pentru cei cu dizabilități, vom observa probabil că și alții care nu suferă de dezabilități vor beneficia de schimbările făcute pentru a-i ajuta pe aceștia.

Percepția Dizabilității și Impactul ei asupra Dezvoltării Credinței

Să ajutăm persoanelor cu dezabilități să privească dizabilitatea de care suferă dintr-o perspectivă creștină devine un efort în a înțelege suveranitatea lui Dumnezeu și consecințele sociale produse de dizabilitatea de care suferă acești oameni. Indiferent de dizabilitatea de care suferă, suprapunerea înțelegerii pe care ei o au asupra acestei dizabilități cu modul în care alții îi tratează datorită dizabilității poate crea o disonanță cognitivă. Deseori sentimentele de respingere nu sunt legate de dizabilitatea pe care ei o experimentează. De exemplu, o persoană ar putea să nici nu recunoască faptul că suferă de o dizabilitate (în cazul celor cu dizabilități intelectuale), sau s-ar putea să fi ajuns să accepte și să învețe să

trăiască cu diferențele rezultate (în cazul persoanelor cu dizabilități fizice sau senzoriale). S-ar putea ca ei să se confrunte mai profund cu modul în care sunt tratați de ceilalți: „De ce nu mă tratează oamenii ca și cum aș fi normal?” sau „De ce mă tachinează oamenii și de ce se comportă nepoliticos cu mine?” sunt comentarii pe care le-am auzit din partea celor ce suferă de diferite dizabilități: fizice, intelectuale și de alte tipuri.

Un prieten ne întreba în mod repetat: „Crezi că sunt ciudat?” De ce întreba el asta? Pentru că așa se simțea el bazat pe modul în care era tratat. Întrebarea nu este: „Crezi că sunt ciudat datorită dizabilității mele? ci dacă este sau nu ciudat ca persoană. Bineînțeles că o astfel de experiență are impact asupra creșterii credinței, mai ales dacă oamenii au lăsat ca societatea să îi convingă că dizabilitatea lor este trăsătura definitorie a vieții lor, sau că dizabilitatea într-un îi devalorizează.

Este foarte important să le comunicăm faptul că în ochii lui Dumnezeu o persoană cu dizabilități este egală cu și are aceeași valoare ca oricare altă persoană. Această idee trebuie întărită des și în mod clar. Dacă o persoană cu dizabilități este tratată urât, este datorită persoanei care se comportă în acest mod și nu datorită persoanei cu dizabilități. Primirea noastră fără judecată, trecerea cu vederea a deficitelor sociale minore, oferirea timpului nostru pentru interacțiuni personale, toate comunică volume întregi despre modul în care Dumnezeu apreciază pe toți oamenii, ca membrii ai familiei Sale.

Este important de menționat de asemenea că din perspectiva dezvoltării credinței prezența persoanelor cu dizabilități, inclusiv a celor cu dizabilități severe, are potențialul de a avea un impact semnificativ în dezvoltarea credinței celor din jur. Perspectiva lui Henri Nouwen era „Nu vezi că Adam este prietenul meu, profesorul meu, directorul meu spiritual, consfătuitorul meu și cel ce misionază pentru mine?” Acest om, Adam, un om care ar fi alungat de mulți din biserică și societate, a fost caracterizat în acest fel de unul dintre cei mai influenți scriitori creștini ai secolului al XX-lea. Impactul indivizilor cu dizabilități asupra celor care nu au aceeași experiență de viață poate fi scăpată ușor din vizor atunci când vorbim despre dezvoltarea credinței, dacă nu alocăm timp și nu suntem atenți așa cum a făcut-o Nouwen.

Ce efect au Percepțiile Oamenilor asupra Dezvoltării Credinței

Când discutăm despre dezvoltarea credinței printre cei ce trăiesc cu diferite dizabilități trebuie să luăm în considerare diferențele dintre credința comună și credința individuală. Pasajul din 1 Corinteni 13 ne spune că un om poate vorbi în limbi omenești și îngerești, că poate să fie un profet, să miște munții din loc, să dea tot ce are la săraci, chiar să-și sacrifice propria-i viață, dar fără dragoste nimic nu este câștigat. Pentru cei cu dizabilități care se uită la Biserica Creștină, și pentru aceia din biserică care au puterea de a se evalua singuri, trebuie să ne întrebăm ce avem de oferit celor cu dizabilități pentru dezvoltarea credinței lor. În prea multe cazuri am oferit exemple care arătau prea puțină dragoste pentru cei din comunitatea persoanelor cu dizabilități. Punem accent pe lucruri descrise ca fiind ”mai puțin

importante” în comparație cu dragostea. Aferim favoruri oamenilor fără dizabilități în ciuda avertismentelor împotriva acestor favoritisme (Iacov 2:1-13) și apoi ne așteptăm să crească credința acestora.

Un prieten de-al nostru cu severe dizabilități fizice a spus odată despre biserică „De ce aș merge la ei pentru ajutor când ei îmi transmit că nu au niciun interes față de mine?” Această atitudine a multor biserici față de comunitatea celor cu dizabilități trebuie să se schimbe dacă dorim să avem un impact asupra dezvoltării credinței lor. Persoanele cu dizabilități (și familiile lor) nu vor fi atrași de o biserică creștină care nu îi dorește ca membrii sau se mulțumesc cu confortul de a-i lăsa pe dinafară. De ce ar dori persoanele cu dizabilități să învețe și să crească în credința creștină dacă adepții acestei credințe nu îi privesc ca pe o prioritate?

Totuși, partea bună a lucrurilor este că biserica are un mare potențial ca agent de integrare a credinței în viața persoanelor cu dizabilități. Sunt atâtea lucruri pe care le putem realiza în viața oamenilor dacă biserica se interesează de ei. Ne-am referit la schimbările acestea de viață folosind expresia „vindecare socială”, pentru că unele dintre cele mai dificile provocări în viața celor cu dizabilități sunt consecințele sociale care apar în urma dizabilităților de care aceștia suferă. O biserică deschisă poate începe dezvoltarea credinței prin punerea în aplicare a structurilor credinței în viața celor cu dizabilități, cum ar fi să-i iubească și să-i accepte pe cei din jur. Cei cu dizabilități ar fi integrați de acest comportament și probabil s-ar deschide față de conținutul care a dat naștere acestei structuri.

Stăruind pentru Atingerea Scopului

Am muncit ca să dezvoltăm credința adulților cu dizabilități intelectuale pentru aproape 35 ani. În ultimii 17 ani la biserica noastră actuală, Biserica Evanghelică Liberală a Trinității din Redlands, California, am găzduit o misiune care include oameni cu o mare diversitate de dizabilități intelectuale și nu numai. Intitulat „Asociația Luminii și Puterii”, programul este structurat să încurajeze credința așa cum funcționează ea la nivelul fiecărui individ. Deși se transmit cunoștințe ce țin de conținut, acesta nu este punctul central sau singurul punct pe care se axează dezvoltarea credinței pentru nici unul din participanți. Studiem Biblia și memorăm versete împreună cu cei ce sunt capabili de asta. Dar participarea nu este condiționată de abilitatea de a înțelege conținutul.

De asemenea există sunt momente dedicate interacțiunilor și construirii relațiilor, la care oamenii pot participa în întregime indiferent de caracteristicile personale. Am inclus accesul complet în toate punctele programului, și există libertatea de mișcare de la un punct la altul în funcție de nevoile existente. Programele noastre includ de asemenea participarea la activitățile bisericii, inclusiv programele de închinare, rugăciune, și la evenimentele programelor pentru femei sau bărbați. Pentru că persoanele cu dizabilități sunt membrii cu drepturi depline ai bisericii și sunt parte a trupului lui Hristos, ei nu sunt segregati. Este

foarte important pentru dezvoltarea credinței lor și pentru dezvoltarea credinței membrilor bisericii care nu au dizabilități ca toți să beneficiem de acces egal la programe.

În plus, includem oportunități de exprimare a modului în care crește fiecare în credință și a modalităților în care pune fiecare în aplicare credința, săptămânal. Bazându-ne pe Psalmul 1, membrii grupului împărtășesc dacă „au stărut” (au petrecut timp în rugăciune, în citirea Bibliei, ascultarea muzicii creștine sau dacă au urmărit materiale video sau filme creștine pentru dezvoltarea credinței), dacă „au apărât” (au apărât ceea ce este drept, dacă au rezistat ispitelor, dacă au vorbit despre Isus cuiva) sau dacă „au umblat” (dacă au depus efort la locul de muncă, dacă s-au comportat ca un bun cetățean, dacă au participat la programe creștine sau la programele bisericii, sau dacă au ajutat o persoană care avea nevoie de ajutor). Fiecare persoană primește un cartonaș cu trei imagini pe el ca să arate ce au făcut în săptămâna precedentă. Activitățile care țin de cele trei domenii sunt destul de variate, deseori reflectând punctul actual de dezvoltare al credinței fiecărei persoane. Sunt oferite oportunități fiecărei persoane care dorește să se roage pentru altcineva, pentru ca oamenii să beneficieze de rugăciuni, și de asemenea pentru a reprezenta egalitatea pe care o au în fața lui Dumnezeu. Există de asemenea multă distracție de bună natură și momente de umor pe care să le înțeleagă fiecare. Toți membrii indiferent de caracteristicile lor personale sunt tratați cu deplin respect.

Gânduri de final

În măsura în care putem, eforturile noastre în viața oricărui om pentru dezvoltarea credinței trebuie să combine conținutul cu structura într-o manieră integrată. Avertizarea lui Iacov: credința fără fapte este moartă, este o învățătură care întărește noțiunea de credință integrată. Dezabilitățile pot fi o piedică în calea dezvoltării credinței, dar poate oferi de asemenea perspective asupra vieții folositoare în dezvoltarea credinței pentru membrii bisericii care diferă de dizabilități și pentru familia mai largă a bisericii. Biserica trebuie să înceapă prin includerea oamenilor cu dizabilități în Trupul lui Hristos și apoi să înceapă să înțeleagă natura indispensabilă a acestor indivizi pentru credința noastră comună.

Jeff and Kathi McNair sunt educatori speciali de carieră, și profesori de educație specială. Au fost implicați în slujirea adulților cu dizabilități intelectuale de mai bine de 30 de ani. Domeniul de cercetare a lui Kathi este constituit de studenții cu dificultăți de învățare. Jeff este directorul Centrului de Asigurări Publice pentru Joni și Prietenii, și prezidează de asemenea Programul de Studii a Dizabilităților la Universitatea Baptistă din California, unul dintre puținele programe licențiate în misiunea pentru persoanele cu dizabilități. De asemenea coordonează programul pentru dizabilități grave din cadrul universității.

Potrivit celor spuse de soții McNair, cum afectează modul de percepere a propriei dizabilități, credința unei persoane?

Nevoile Spirituale ale Adulților cu dizabilități:

- *Să cunoască adevărul biblic*
- *Să aibă experiența salvării*
- *Să aibă o relație cu Dumnezeu și cu Fiul Său*
- *Să se închine într-o comunitate de credință*
- *Să știe că suntem creați diferit*
- *Să înțeleagă scopul nostru unic*
- *Să fie responsabili*
- *Să aibă roade ale credinței*
- *Să se roage pentru alții și să le slujească*

II. Principii de predare pentru Adulții cu Dizabilități

A. Studiul Biblic

„Pe El Îl propovăduim noi, ... și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.”

O greșală frecventă a pastorilor și a învățătorilor este aceea de a vorbi de sus adulților cu dizabilități. Acești adulți au aceleași nevoi și aceleași dorințe cu privire la stima de sine, siguranță și companie, ca toți adulții. Ei se simt repede frustrați sau rușinați atunci când sunt tratați ca niște copii. Deși unii învățători folosesc animale împăiate, jucării, fișe de colorat și cărți cu poze pentru adulții cu funcții cognitive scăzute, aceste practici sunt descurajate de către specialiștii în dizabilități și de către familiile celor cu dizabilități.

Majoritatea adulților cu dizabilități fizice au o participare bună la studiile biblice, la activitățile de grup puțin adaptate. Pentru adulții cu dizabilități intelectuale sau de dezvoltare, iată câteva sugestii de predare:

- 1. Folosește termeni simpli, concreți atunci când predai adevăruri biblice și evită simbolismul. Amintește-ți că acești adulți iau lucrurile la modul literal, întrebându-se cum poate Isus să fie o „ușă”, „pâinea vieții” sau o „cale” către cer.”*
- 2. Folosește obiecte vii, senzoriale, care se pot lua în mână pentru a-i ajuta pe studenții tăi să înțeleagă adevărul pe care îl predai: flori parfumate din Grădina Edenului, cărămizi stivuite pentru construirea templului sau pentru dărâmarea zidurilor Ierihonului.*
- 3. Dramatizări satirice sau materiale video care înfățișează eroi biblici.*

4. Schimbă activitatea la fiecare 5-10 minute, datorită duratei lor scurte de atenție.
5. Dați direcțiuni pe rând pentru timpul destinat jocurilor, activităților de îndemânare sau dramatizărilor, având grijă să nu vă grăbiți și să le permiteți să pună întrebări.

Cunoașterea adulților din clasa ta nu poate fi înlocuită cu nimic. Stilul lor de învățare și interesele lor oferă o unică sursă de inspirație pentru activitățile de grup. Linda Smith, educator special, conduce programele pentru organizația Joni și Prietenii din Boston. Ea spune următoarele lucruri despre predare:

Este un privilegiu să înveți adulți cu probleme cognitive despre Isus; nu pentru că sunt în general apreciativi, receptivi și entuziasmați, ci datorită potențialului lor. Din moment ce adevărurile spirituale sunt înțelese spiritual – nu intelectual – acești studenți au același potențial în creșterea spirituală ca orice alt membru al bisericii. Maturitatea spirituală poate arăta altfel la o persoană cu dizabilități intelectuale, dar este la fel de reală!

CITEȘTE: Predarea Eficientă pentru Adulții cu Dizabilități Intelectuale, de Linda Smith

Predarea Eficientă pentru Adulții cu Dizabilități Intelectuale

de Linda Smith

Lecția noastră din acea seară a fost despre rai. Am citit din Nouă Versiune Internațională a Bibliei, o versiune ușor de înțeles: „Dumnezeu Însuși va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor). 4 El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că primele lucruri s-au dus.” (Apocalipsa 21:3-4). În timp ce scoteam lucruri dintr-o geantă, i-am întrebat: „Credeți că vom avea nevoie de aceste lucruri în rai?” Batiste și flacoane de medicamente au fost votate ca fiind nefolositoare și aruncate la coșul de gunoi. Maracas (instrumente muzicale de percuție sud-american) au fost votate ca posibil folositoare pentru că ne-ar putea acompania în lauda adusă lui Isus. Ultima dată le-am arătat o poză a „Regelui Isus” înconjurat de mulțimi în rai. „Credeți că ar putea arăta cam așa?”

În timp ce țineam imaginea ca să o poată vedea fiecare din cei opt studenți adulți, Richard devenea tot mai agitat. Întinzându-se către poză, mi-a făcut semn să mă apropiu. Știam că îl lasă vederea, așa că i-am dat lui Richard poza și el și-a apropiat-o. După câteva momente, pe fața lui a apărut un

zâmbet și cu un deget l-a atins pe Isus și a suspinat „Oh”. Cu un gest simplu Richard îl adora pe Regele său Isus cu integritate și cu profunzime. În acel moment toți cei din cameră au fost atrași în adorare împreună cu el, descoperind un Rege care dorește să primească adorare de la toți cei ce Îl cunosc și Îl iubesc.

Este un privilegiu să înveți adulți cu probleme cognitive despre Isus; nu pentru că sunt în general apreciativi, receptivi și entuziasmați, ci datorită potențialului lor. Din moment ce adevărurile spirituale sunt înțelese spiritual – nu intelectual – acești studenți au același potențial în creșterea spirituală ca orice alt membru al bisericii. Maturitatea spirituală poate arăta altfel la o persoană cu dizabilități intelectuale, dar este la fel de reală!

Cheia pentru ca ei să ajungă la maturitate spirituală este în prezentarea în termeni simpli a Bibliei și a principiilor ei. Inaginează-ți cum ar fi să încerci să crești în credință în timp ce participi la servicii de adorare prezentate într-o limbă pe care ți-o amintești doar foarte puțin dintr-un an de liceu de Spaniolă sau Franceză. Ai reuși să înțelegi puțin conținut, dar mare parte te-ar depăși. Adulții cu dizabilități cognitive au o experiență similară atunci când singura lor hrană spirituală vine din predicile pastorului.

Da, persoanele cu dizabilități cognitive trebuie să fie implicați activ în viața bisericii. Totuși ei au nevoie și de un timp și un loc în care să primească o îndrumare spirituală care este pregătită special pentru ei. Aceasta poate să fie în cadrul școlii de duminică pentru persoane speciale sau într-un grup care se întrunește săptămânal. În ultimă instanță, dacă biserica ignoră nevoile spirituale și potențialul celor cu probleme cognitive le facem atât lor cât și congregației o mare defavoare.

Ei sunt Adulți, nu Copii de Dimensiuni Mari

Ca să-i ajutăm pe acești credincioși să crească în credința lor trebuie să ținem minte că ei sunt adulți și că ei nu trebuie tratați ca niște copii. Dificultățile lor de învățare necesită o predare care să ascundă deficitul lor și să le dezvolte punctele forte, dar ei nu trebuie să fie învățați folosind materiale pentru preșcolari.

Deși nivelul lor de citire sau chiar nivelul lor de dezvoltare ar putea fi cel al unui copil de 5 ani, au mulți ani de experiență de viață. Ca oricare alt adult, ei se confruntă cu probleme cum ar fi cele ce țin de locuință, au nevoie de o muncă care să-i facă să se simtă utili, se confruntă cu îmbătrânirea și pierderea părinților și a rudeniilor. Au dorințe sexuale și au nevoie de relații semnificative. Îmbătrânirea le complică problemele de sănătate, așa cum ni se întâmplă tuturor, și poate să accentueze izolarea care deseori vine împreună cu dizabilitatea. Atunci când predăm, ține minte că problemele cu care se confruntă studenții tăi sunt în mare parte asemănătoare cu ale tale. Totuși situația lor de viață este unică. De exemplu, mulți adulți cu dizabilități cognitive trăiesc într-un cămin. Acesta poate fi un loc pe care nu și l-au ales ei, unde trăiesc cu colegi pe care nu ei și i-au selectat. Personalul în aceste adăposturi este deseori insuficient, cu îngrijitori care se schimbă atât de repede încât ei nici nu au timp să le învețe numele. Slava și grija lui Dumnezeu sunt cruciale în asemenea situații dificile.

Când împărtășești Cuvântul lui Dumnezeu cu studenților tăi, asigură-te că mesajul este cât de simplu și clar posibil. Una dintre cele mai bune metode de a face acest lucru este să te folosești de poveștile pline de acțiune din Biblie. Deși s-ar putea să studiezi Filipeni s-au să analizezi profețiile lui Isaia într-un studiu biblic obișnuit cu adulții, adulții cu dizabilități cognitive vor avea mai mult de câștigat de pe urma acțiunii încorporate în Evanghelia lui Luca sau a unei lecții despre viața lui Moise. Aceste lecții sunt mai ușor de reținut și sunt mai concrete decât epistolele lui Pavel sau Plângerile unui profet din Vechiul Testament. Eficientizează-ți lecția lăsând pe dinafară câteva din detaliile poveștii. De exemplu, atunci când povestești despre David și Goliat, omite partea în care David probează și refuză armura lui Saul, sau detalii despre prețul promis celui ce îl învinge pe uriaș. Aceste detalii nu sunt esențiale pentru lecție și pot să distragă atenția de la concluzia la care vrei să ajungi.

Toți învățăm diferit – unii răspund mai bine la stimuli vizuali, alții la stimuli auditivi sau kinestetici. Acest lucru este valabil și pentru adulții cu dizabilități cognitive. Prezintă-ți lecția de mai multe ori în modalități care să folosească mai multe tipuri de stimuli, va optimiza experiența studenților tăi. Dacă, de exemplu, dai predă la lecția despre Isus liniștind furtuna, întâi citește pasajul biblic al unei traduceri ușor de înțeles. Apoi arată-le o versiune video a poveștii din „Biblia Vizuală” sau dintr-un alt material video care prezintă o versiune a poveștii, fidelă Bibliei. Evită versiunile animate pentru că ele par a fi povești ireale. Filmele cu acțiune live îi ajută pe studenți să-și aducă aminte că poveștile din Biblie sunt adevărate. Sau, spune povestea folosind propriile tale cuvinte, folosind imagini sau obiecte din gospodărie pentru a exemplifica. Furnizând ceva tangibil pentru studenții tăi îi va ajuta să se implice în lecție.

Studenții vor înțelege cel mai bine o lecție și o vor reține dacă o vor interpreta ei înșiși. Pune întrebări despre personajele principale din poveste și recapitulează acțiunea împreună cu ei. Deși Isus are rolul principal în potolirea furtunii, de exemplu, și alți studenți pot participa interpretând rolurile discipolilor sau ținând în mână imagini sau alte materiale ajutătoare. În această poveste, doi studenți pot ține în mână un material albastru în fața bărcii și pot să-l miște creând astfel imaginea unor valuri. Un spray conținând apă poate fi folosit pentru a mima ploaia! Când Isus spune „Stop!” sau își ridică mâinile, valurile se calmează, iar ploaia încetează. Costumele pot fi elaborate sau elementare, sau pot fi înlocuite de banderole pe care scrie Isus sau discipoli ai lui Isus pe care studenții să le poarte după gât. Dramatizarea are un impact mare asupra multor simțuri. Studenții văd povestea jucată; aud cuvintele spuse de ceilalți sau spun chiar ei aceste cuvinte; simt povestea pe măsură ce îmbracă aceste costume sau țin în mână materialele ajutătoare și se implică în poveste în timp ce își interpretează rolurile.

Făcând Aplicații Realiste

Chiar mai important decât modul în care spui povestea este ceea ce faci cu ea, sau de ce o spui. În timp ce te gândești la o poveste Biblică, întreabă-te „Care este cel mai important adevăr pe care doresc ca studenții mei să-l învețe din această poveste? Ce mesaj aduce acest pasaj, ce învățătură pe care studenții mei ar avea nevoie să o audă?” Roagă-te și cere-I lui Dumnezeu să îți descopere starea lor spirituală și cum a-i putea să îi ajuți.

Să continuăm folosind ca exemplu povestea în care Isus potolește furtuna. Poate ai decis ca tema să fie: „Pentru că Isus este în mine, nu trebuie să mă tem.” Sau poate Dumnezeu te-a îndemnat să te concentrezi asupra altui aspect: „Când sunt în necaz, trebuie să-L chem pe Isus.” Cu cât formulezi mai concis ideea cu care vrei ca studenții tăi să rămână, cu atât mai bine poți să-ți construiești lecția în jurul acestui adevăr. De fapt, scopul tău nu este ca studenții tăi să poată spune din nou o poveste Biblică dramatică. Scopul este ca atunci când le va fi frică, să-și amintească că Isus este cu ei. Studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i permite să ne modeleze caracterul și să ne aducă într-o relație mai personală cu Isus, nu ca să cunoaștem conținutul Bibliei. Scopul este același și pentru adulții cu dizabilități cognitive. Până la urmă Duhul Sfânt este cel ce îi va ajuta să-și amintească lucrurile pe care le-au învățat la curs.

Din moment ce scopul tău este mai mare decât acoperirea unei povești – încercând să aduci o schimbare în viața lor – începe prin introducerea adevărului cu care dorești ca ei să meargă acasă. Deseori, profesorii trec la aplicație abia la sfârșitul lecției și observă că studenții lor nu fac legătura cu ceea ce au învățat. Dacă aplicația sau adevărul spiritual este în centrul lecției, poți construi în jurul acestui punct înainte, în timpul și la sfârșitul poveștii. Împărtășește-le un exemplu din propria ta viață când ți-a fost frică să încerci ceva nou, dar prezența liniștitoare a unuia din părinți sau a unui profesor ți-a dat încredere să continui. Sau arată-le imagini cu oameni ce exprimă frică prin mimica feței lor și întreabă-i pe studenți de ce cred ei că le este frică acestor oameni.

În mod interesant, dacă îi întrebi direct pe studenții tăi despre fricile lor, mulți îți vor spune cel mai probabil că nu le este frică de nimic. Autoevaluarea este dificilă pentru adulții cu dizabilități cognitive, și de cele mai multe ori doresc să pară mai puternici decât sunt de fapt. Mulți dintre ei sunt foarte conștienți și frustrați de deficitele lor cognitive și ezită să admită lucrurile pe care ei le percep ca slăbiciuni. Ei nu reușesc să înțeleagă că frica, de exemplu, este o emoție umană pe care toți o experimentăm și că avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a o putea depăși. Încurajează-ți studenții cu blândețe, să-și identifice fricile fiind sincer cu privire la propriile tale frici, și prin formularea fricilor mai greu de exprimat. (Când mergi la un loc nou de muncă, în prima zi, este stomacul tău puțin supărat? Te întrebi cum vor fi ceilalți oameni sau dacă vor dori să fie prietenii tăi?)

Este foarte important să-i ajuți pe studenții tăi să aplice principiile biblice în viața lor, pentru că foarte probabil vor avea probleme în a face lucrul acesta singuri. Dacă aud o predică despre Isus liniștind apele, iar tema predicatorului este că Isus e cu noi atunci când ne este frică, încep să interiorizez acea lecție și să mă gândesc la situațiile în care m-a încercat frica. Îmi aduc aminte că Isus poate să proclame pacea în situațiile vieții mele...chiar dacă îmi este frică pentru plata ipotecii, pentru copilul meu capricios, sau pentru o biopsie pe care trebuie să o fac. Un adult cu dizabilități cognitive ascultând povestea lui Isus care liniștește furtuna ar putea spune: „Dacă voi fi vreodată pe o barcă în furtună, Isus mă va putea ajuta.” Ea sau el nu va face corelarea cu alte domenii ale vieții. Predarea ta atentă poate să-i ajute să facă acest lucru. În timp ce le spui povestea, atrage-le atenția asupra modului în care discipolii puteau să se simtă. „Nu era nicio pază de coastă pe lac,

vestele de salvare nu se inventaseră încă, nu puteai suna la 112. Le era frică că ar putea muri și nu aveau la cine apela decât la Isus!”

Apoi, după ce povestea a fost spusă și dramatizată de studenții tăi, ajută-i să spună situații în care și lor le-a fost frică. Fă o listă cu situații în care lor le-ar putea fi frică la fel cum le-a fost discipolilor. Chiar dacă mulți dintre studenții tăi nu vor putea citi, poți scrie o listă și să desenezi o imagine pentru exemplificare. (Nu-ți face probleme dacă nu ești artist – explică ceea ce încerci să desenezi și-ți vor ierta lipsa abilităților artistice. Sau poți cere autorul unui artist lăsându-l să ilustreze el pentru tine.)

Investind timp pentru a-ți cunoaște studenții te va echipa ca să-i poți ajuta să aplice în propria lor viață adevărurile învățate. Datorită dificultăților de comunicare pe care le au, s-ar putea să nu vă poată spune despre colegul lor de cameră dificil, sau despre acea persoană bolnavă din familia lor. Dacă se poate vizitați-vă studenții pentru a petrece un timp de socializare înafara orelor de studiu biblic, ca să le puteți descoperi interesele și punctele tari. Dacă nu puteți face acest lucru personal, recruetează voluntari care să facă acest lucru și să îți povestească ulterior ce au constatat. De exemplu, dacă ai observat că unul din studenții tăi locuiește cu mama sa în vârstă și că nu are alte rudeni, este ușor de imaginat că acest student ar putea fi încercat de frica de o eventuală boală sau moartea mamei sale. Dacă observi că unul din studenții tăi își împarte camera cu o persoană care are deseori crize, este normal ca studentul tău să experimenteze frică pentru colegul său atunci când acesta are o criză. La fel ca în alte slujiri, cheia pentru a-i face ucenici pe ceilalți constă în relațiile pe care le construiești cu aceștia.

Pentru a-i ajuta pe studenți să meargă acasă cu aplicația, oferă-le un răspuns pe care ei l-ar putea avea la lecția ta. De exemplu, învață-i pe studenții tăi, că atunci când vine frica, își pot spune lor înșiși: „Nu este nevoie să îmi fie frică – Isus este aici!” Vorbiți despre situațiile pe care le-ați identificat ca potențial înfricoșătoare și întrebă-i: „Ce aș putea spune atunci când începe să-mi fie frică pentru mama mea?” Ei vor răspunde: „Nu este nevoie să îmi fie frică – Isus este aici!” Odată ce această frază și acest adevăr este în mintea lor, Duhul Sfânt le-o va putea aminti când va fi necesar. O cântare poate să fie și ea de ajutor pentru ca studenții să rețină un principiu biblic. Trebuie să fie scurt, repetitiv și ușor de înțeles. Dacă nu există niciun cântec care să transmită mesajul tău, modifică versurile unui imn sau ale unui refren pe care studenții tăi îl cunosc deja. De exemplu poți modifica clasicul cântec Disney „Heigh-ho, heigh-ho” în „Eu știu, eu știu, când la muncă eu mă duc, Isus e cu mine, Da, eu știu, eu știu!”

Principii de Respectat

Pe măsură ce predai și slujești adulților cu dizabilități cognitive pe care îi aduce Dumnezeu în calea ta, ține minte aceste lucruri:

- *Ajută-i să crească ca discipoli în domeniile lor forte – nu-ți face probleme de domeniile în care ei sunt slabi. Probabil că studenții tăi vor avea probleme să rețină fragmente mai mari din scriptură sau să studieze independent Biblia. Dar pot fi mediatori eficienți, pot fi închinători implicați sufletește, iar unii dintre ei vor putea chiar să le*

împărtășească altora despre credința lor în Hristos. Sunt mai puțin preocupați de ce ar putea crede ceilalți despre ei, ceea ce le poate oferi o îndrăzneală pe care Dumnezeu o poate folosi pentru scopurile Împărăției Sale. Așa că în lecțiile tale, pune accent pe lucruri precum rugăciunea, închinarea, evanghelizarea, și formarea unui caracter sfânt – lucruri care nu sunt afectate de abilitățile intelectuale.

- *Crează oportunități pentru ca ei să interacționeze cu Trupul mai larg al credincioșilor din biserica ta. Organizează proiecte pentru programe cu sau pentru alte grupuri din biserica ta, pentru a-i ajuta pe cei din congregația ta să realizeze darurile și abilitățile, precum și personalitățile încântătoare ale studenților tăi. Fii un avocat pentru ei. Fii deschis să împărtășești congregației povești despre modul în care ai văzut că Dumnezeu lucrează în viețile lor.*
- *Nu-i permite celui rău să te descurajeze sau să îți aducă îndoieli cu privire la valoare investiției pe care o faci în studenții tăi. Cuvântul lui Dumnezeu este clar el nu este doar o persoană care „respectă pe ceilalți” – fiecare viață are o valoare egală în ochii lui. Studenții tăi contează pentru Dumnezeu la fel de mult ca și păstorul principal din biserica ta. El aude rugăciunile lor și dorește să aibă o relație cu fiecare din ei. Și îi va folosi exact așa cum sunt.*

În timpul unei ieșiri recente cu Joni și Prietenii, un prieten învăța o clasă de adulți cu dizabilități cognitive despre rai. Sandy a folosit ideea unui program TV Renovarea Extremă a Locuinței ca să-i ajute pe studenți să realizeze că lumea în care trăim va fi dărâmată, și într-o zi Dumnezeu va face totul nou! Nu va mai fi nevoie de medicamente, scaune cu rotile, sau de corpuri de iluminat – Dumnezeu va fi acolo și el va fi totul pentru noi, tot ce vom avea nevoie! Ea i-a trimis acasă pe studenți din ieșirea aceea cu un inel plin de versete scurte pe care să-i ajute să-și amintească adevărurile pe care ea le-a predat. La scurtă vreme după ieșire, am primit o scrisoare de la tatăl unuia din studenți. John, un văduv, a participat la ieșire împreună cu David, fiul lui adult cu dizabilități cognitive, și cu fiica sa Pam.

După cum probabil v-ați dat seama, Pam încă suferă din cauza absenței lui Margaret, precum și din cauza schimbărilor din viața sa. Azi este a treia comemorare a morții lui Margaret; pare mai greu acum decât în ultimii doi ani. David, auzindu-mă pe mine și pe Pam vorbind la telefon despre această perioadă grea din an, a ieșit din camera sa cu inelul lui de versete și promisiuni, și mi-a spus să o asigur pe Pam că o vom vedea pe mama în cer, că Dumnezeu va reveni, și că El pregătește o casă pentru noi!! Acum, așa cum știți, David are abilități limitate de citire; în pofida acestei provocări, cel mai bun prieten al meu a făcut o treabă excelentă în citirea textelor, parafrazând pe alocuri.

Dave a înțeles mesajul, și chiar și acum își încheie prezentarea spunându-mi: „Și eu cred!” arătând spre inima lui. După ce am încercat să o sunăm înapoi pe Pam, ne-a resunat ea aseară și i l-am dat la telefon pe „Dave pastorul” și el a făcut din nou o treabă excelentă în mărturisirea lui, parafrazând din lecțiile despre rai, preferatele lui!

Dumnezeului nostru îi pasă de studenții tăi, și te va călăuzi în timp ce le împărtășești Cuvântul Lui. Îi va folosi pe ei ca să-ți întărească ție credința și ca să își mărească Împărăția.

Linda Smith este managerul programator al organizațiilor Joni și Prietenii și Prieteni Mai Mari din Boston. Ea lucrează în pregătirea bisericii, în susținerea familiilor afectate de dizabilități și organizează ieșiri cu familii în New England. La scurt timp după ce a absolvit Facultatea Houghton, s-a implicat în misiunea pentru persoane cu dizabilități și a slujit în acest domeniu pentru ultimii 30 de ani. Linda este autoarea cărții *Dincolo de Limite*, Un curriculum pentru un an de studiu Biblic conceput pentru adolescenți și adulți cu dizabilități cognitive. De asemenea slujește ca îngrijitor legal al unui tânăr adult cu dizabilități fizice și cognitive.

De ce crede Dra Smith că este atât de importantă cunoașterea fiecărui student?

B. Închinarea

Te-ai gândit vreodată că ar fi mai ușor să dormi duminică decât să te duci la biserică? Gândește-te la efortul pe care îl fac familiile afectate de dizabilități. Așa că din momentul în care apare autocarul cu persoane cu dizabilități în parcare a bisericii ar trebui să fim gata să le facem o primire calduroasă acestor prieteni. Pentru acest lucru este nevoie de o pregătire continuă a voluntarilor. Manualul „*Ca să Mi se umple Casa*” (Joni și Prietenii 2008), este echipată cu ghiduri de orientare de mare ajutor, precum și cu un grafic: *AȘA DA/AȘA NU* pentru aprozi și ușieri.

Predicile sau liturghiile sunt parte a închinării noastre, la fel ca muzica, drama, dansul și cititul Bibliei. Închinarea ne ajută să ne conectăm minte, trup, suflet și spirit cu Dumnezeu. Oamenii cu deficiențe fizice sau cognitive sunt capabili să se închine Domnului pentru că sentimentele, instinctele și intuiția lor sunt active. Închinarea poate fi o experiență pozitivă și reconfortantă și pentru indivizii cu probleme de sănătate emoțională. Chiar și adulții seniori cu demență avansată pot participa, dacă sunt asistați de îngrijitori sau de oameni cu compasiune din biserică.

Cheia este să-i facem să se simtă bineveniți la închinare. Dacă persoanele cu dizabilități nu sunt încurajate să participe la serviciul de închinare, sau dacă sunt așezați într-un loc de unde nu pot auzi și nici nu pot folosi un aparat care să-i ajute în acest sens, se vor simți excluși.

1. Timpul de rugăciune

Persoanele cu deficiențe de auz s-ar putea să întâmpine atunci când persoanele care vorbesc stau cu capul plecat și vorbesc pe o tonalitate mai joasă. Dacă o persoană cu deficiențe de vorbire se roagă cu voce tare, cei ce se închină alături de această persoană trebuie să fie plini de încredință față de ea. Un îngrijitor ar putea interpreta rugăciunea pentru ca și ceilalți să poată beneficia de cele spuse. Este important ca cei din congregație să fie pregătiți pentru a ști când și cum să reacționeze. Dacă cei din congregație se vor simți confortabil și cei din afară, cei nou veniți se vor simți bine. În acest scop este de folos încorporarea unor puncte de trecere înspre serviciul de închinare, ca de exemplu un cântec urmat de un timp de rugăciune.

2. Printează materiale și folosește-te de power-pointuri

Persoanele cu deficiențe de vedere , de învățare sau cu dislexie ar putea întâmpina probleme cu materialele printate. Alții ar putea fi analfabeți, astfel încât un program al serviciilor bisericii, o cântare printată sau o harfă ar fi de-a dreptul inutile pentru ei. Întrebați-i ce ar fi de folos pentru ei. Materiale adiționale cer un timp în plus pentru a fi pregătite, dar efortul poate duce la o îmbunătățire substanțială a serviciului de închinare pentru toată lumea.

Din diferite motive, unele persoane cu dizabilități întâmpină dificultăți în citirea cuvintelor atunci când sunt proiectate pe un ecran. Furnizează-le copii printate ale tuturor informațiilor care apar proiectate pe ecran. Acest lucru este de ajutor pentru toți cei ce nu pot să stea în picioare în timpul închinării.

3. Muzica și Sunetul

Muzica prea tare poate cauza dureri fizice persoanelor ce beneficiază de aparatură specială pentru auz, celor cu auz sensibil sau celor ce suferă de tinitus în așa măsură încât unii ar putea înceta să mai vină la biserică. Adulții care suferă de autism pot fi hipo sau hipersensibili la lumină și sunet. În mod similar încercarea de a evita acest lucru prin fluturarea stegulețelor sau a bannerelor poate cauza un stres emoțional pentru persoanele cu dizabilități, pentru persoanele mai în vârstă sau pentru cei mai nervoși. Unii ar putea opta pentru renunțarea la închinare în favoarea confortului oferit de o experiențe similară în cadrul unui grup mai restrâns.

4. Botezul și Comunitatea

În măsura în care doctrina și de tradiția bisericii tale permite acest lucru, participarea la aceste servicii sacre poate fi vitală pentru persoanele cu dizabilități. Bisericile ar trebui să acorde importanță majoră acestui lucru și să caute modalități prin care să ofere ocazia tuturor credincioșilor , chiar și celor cu dizabilități grave, o cale prin care să-și mărturisească credința și de a fi incluși în familia bisericii. Cei cu dizabilități fizice ar putea avea nevoie de ajutor pentru a putea beneficia de bunurile comunității de credincioși. Păhărelele micuțe pot să fie foarte dificil de mănuit și pot provoca rușinarea celor ce nu reușesc să o facă. Pâinea sau apa pot fi scăpate cu ușurință sau pot îneca o persoană grăbită. Majoritatea

problemelor de acest fel pot fi evitate prin planificarea atentă și printr-o încercare de probă prealabilă pentru a le întări încrederea necesară. Iată câteva adaptări ce pot fi luate în considerare:

- a. Folosiți un pahar separat sau un pai pentru persoanele ce nu pot mânui paharele mici.
- b. Folosiți anafură fără gluten pentru persoanele care au interdicție la acest component al pâinii.
- c. Slujiți comunității dintr-un loc mai accesibil dacă treptele spre altar sunt bariere pentru scaunele cu rotile.
- d. Serviți persoanele aflate în scaunele cu rotile și persoanele în vârstă înainte de a-i servi pe ceilalți.
- e. Anunțați că persoanele pot să stea în picioare sau să îngenuncheze dacă tradiția bisericii este de a îngenunchea.

În mod similar, bisericile care practică botezul credincioșilor prin imersiune completă vor fi nevoite să găsească soluții creative pentru dificultățile întâmpinate de către persoanele cu dizabilități. O biserică a împrumutat piscina unei școli speciale din localitate pentru a oficia un botez. Rampa existentă a facilitat accesul persoanei cu dizabilități botezate și toată lumea a fost încântată de apa caldă. Pentru persoanele a căror condiție împiedica imersiunea totală, trebuie căutată o altă soluție creativă.

III. Slujind alături de persoane cu dizabilități

"Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos." (1 Corinteni 12:12)

- A. Toți creștinii sunt înzestrați de către Dumnezeu cu daruri.

Făcând parte din trupul Lui Hristos suntem chemați să slujim și să fim slujiți de alții. Totuși, multe biserici scapă din vedere un izvor neexplorat de voluntari – persoanele cu dizabilități. Din păcate, ei sunt deseori neluați în socoteală atunci când vine vorba despre slujire. Unii abia așteaptă să fie invitați să-și folosească darurile și talentele puse de către Dumnezeu în ei.

Jerry Borton are paralizie cerebrală și privește lucrul acesta ca pe o slujba cu jumătate de normă. Îi ia lui și soției sale aproximativ trei ore să ducă la bun sfârșit programul zilnic care-i susține viața. Restul zilei este petrecut de Jerry lucrând la un birou cu funcții multiple în cadrul asociației Joni și Prietenii și predând la un colegiu local. Darurile sale spirituale și pasiunea sa pentru misiune sunt evidente, așa cum se poate observa și în interviul video a lui Jerry, condus de către Steve Bundy, Director Managerial al Institutului Creștin pentru Dizabilități, de la Joni și Prietenii.

VIZIONAȚI: Jerry Borton, Director al Secțiunii de Întâmpinate, Joni și Prietenii, Philadelphia.

Deseori conducătorii bisericilor alocă automat slujba rugăciunii persoanelor cu mobilitate redusă sau cu probleme de vedere. Această este o greșeală pentru că prin acest fapt nu se ia în considerare că unele dintre aceste persoane au abilități excelente în domeniul financiar organizațional sau administrativ, abilități rar întâlnite printre cei ce se află în biserică. Pot fi artiști cu talent, cântăreți, proiectanți, tâmplari, croitori. Ar putea fi excelenți în lucrarea cu tinerii sau profesori în cadrul școlii duminicale. Faceți o regulă din a întreba întotdeauna persoanele cu dizabilități asupra intereselor și abilităților acestora. La fel ca Jerry Borton, majoritatea vă vor surprinde.

Directorul Misiunii pentru Persoane cu Dizabilități, Connie Hutchinson a nominalizat oameni în diferite slujbe în cadrul bisericii sale.

CITEȘTE: „Căi Extraordinare de a Valorifica Darurile Spirituale ale Persoanelor cu Dizabilități” de Connie Hutchinson

Căi Extraordinare de a Valorifica

Darurile Spirituale ale Persoanelor cu Dizabilități

de Connie Hutchinson

Roz, roz cât puteai vedea cu ochii, doar roz....în timp ce viitoarea mămică savura fiecare moment din petrecerea dată în cinstea viitorului său întâi născut. Era marți seara, 2 septembrie 1975, și membrii grupului de tineri căsătoriți din Biserica Evanghelică Liberală din Fullerton, CA scoteau sunete de încântare și apreciere văzând păturile de pluș și salopetele în culori pastelate primite în dar.

În mijlocul încântării, cineva a spus „Ați auzit despre David, bebelușul lui John și Patty, născut duminică? A fost diagnosticat cu sindromul Down.” Cei aflați la petrecere au fost cuprinși de tăcere în timp ce încercau să digere vestea și să înțeleagă ce însemna aceasta. John era învățătorul și liderul grupului lor de tineri căsătoriți și acesta era primul copil al cuplului. Toți au fost martori ai bucuriei lor anticipative. Tăcerea ciudată a fost întreruptă de aceste cuvinte: „Am fost la spital în această după-amiază să-i văd pe John, Patty și pe micuțul David. Ei doresc ca noi toți să înțelegem că fiul lor este un dar din partea lui Dumnezeu. El a fost creat în mod unic, exact așa cum este, de către Creatorul și Salvatorul nostru, și Dumnezeu îl va folosi pe David într-un mod special spre gloria Sa. Să nu ne întristăm, ci să înțelegem că David este primul născut perfect pentru familia lor.”

Acestea fiind spuse, celebrarea a continuat. Curând, totuși, viitoarea mămică a intrat în travaliu – cu cinci săptămâni mai devreme. Soțul ei a luat-o de la duș și au plecat direct la spital. Pe drum au vorbit despre diagnosticul micuțului David, întrebându-se cum ar face față veștii că micuțul lor s-a născut cu o problemă. Ceea ce nu avea cum să știe acest cuplu era că 24 de ore mai târziu aveau să afle că nou născuta lor fiică, Julie, avea sindromul Down.

Eu eram acea viitoare mămică și în acea zi de septembrie familia noastră a intrat personal în lumea dizabilităților. Fiica noastră, Julie, ne-a învățat că Dumnezeu vrea să folosească fiecare individ în parte indiferent de abilitățile sau dizabilitățile acestuia. El ne-a dăruit daruri spirituale pentru edificarea Trupului lui Hristos ca să ne slujim mai bine unul pe celălalt, ca să-L glorificăm pe El, și să-i întărim pe ceilalți.

Veniți la Mine, Veniți cu Toții

Apostolul Pavel scrie în Corinteni 12:7 că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia abilități pentru a aduce o contribuție unică bisericii. „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” Suntem toți diferiți, cu daruri unicate de oferit pentru unitatea Trupului Bisericii.

„Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum, dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.” Ba mai mult, mădularele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, (...) pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui.” (1 Corinteni 12: 17-23, 25-27)

Cu câțiva ani în urmă, personalul nostru senior și liderii au parcurs un program de evaluare a darurilor numit „Rețeaua” de Bruce Bugdee, Don Cousins și Bill Hybels. Programul este proiectat ca să ajute bisericile să înțeleagă cine ne-a făcut Dumnezeu să fim în mod unic, natura și scopul biblic al bisericii ca Trup a Lui Hristos, și importanța contribuției fiecărui membru. În timpul acesta, în timp ce-mi studiam darurile spirituale și cum să înțeleg mai bine rolul lui Dumnezeu pentru mine în biserică, mi-am amintit de marea diversitatea din Trupul lui Hristos. 1 Petru 4:10 spune că fiecare credincios are cel puțin un dar spiritual: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.”

Am ajuns să realizez că darurile spirituale sunt abilități speciale distribuite de Duhul Sfânt fiecărui credincios potrivit planului lui Dumnezeu pentru binele comun al Trupului lui Hristos.

Este imperios necesar ca oamenilor cu dizabilități să li se ofere oportunitatea de a-și pune în aplicare darurile în cadrul trupului bisericii. Totuși, ca acest lucru să se întâmple, s-ar putea să fie nevoie mai întâi de o conștientizare a bisericii cu privire la dizabilități. Membrii bisericii trebuie să înțeleagă importanța și necesitatea ca toți oamenii lui Dumnezeu, indiferent de abilitățile sau dizabilitățile lor, să fie încurajați să-și folosească darurile spirituale pentru edificarea și construirea Trupului lui Hristos.

Tu Ești, Doamne?

În 1992, am fost angajată ca director principal a Misiunii pentru Dizabilități, întâmplător chiar la Biserica Evanghelică Liberală din Fullerton. De la începutul anilor 70, biserica noastră a avut un program de Școală Duminicală pentru ca persoanele cu dizabilități să poată învăța despre Isus în timp ce părinții lor participă la închinare împreună cu biserica. Această grupă a fost pentru copii de toate vârstele și cu dizabilități diverse, atât fizice cât și cognitive. De-a lungul anilor 80 această clasă a continuat să crească pe măsură ce tot mai multe familii puteau participa la serviciile bisericii în timp ce copiii lor cu nevoi speciale erau în grija unui grup iubitor de voluntari. Această clasă se dezvolta și întâmpina cu succes nevoile mai multor familii pe vremea când s-a născut Julie. Dar, odată ce mișcarea de integrare și incluziune a câștigat în popularitate, la începutul anilor 80, înscrierea la Școala noastră duminicală cu educație specială a început să scadă și am observat că nu veneau la biserică familii noi cu copii cu dizabilități. Până la începutul anilor 90, clasa care slujea alteori peste 35 de persoane s-a redus la mai puțin de 20. De ce s-a întâmplat asta?

Când fiica mea, Julie, avea 15 ani, ea a spus aceste cuvinte unui grup de lideri ai bisericilor din California, la o conferință pentru Susținerea Persoanelor cu Dizabilități de Dezvoltare:

Când eram mică, mergeam la școala duminicală ca toată lumea din biserică. Când am avut 6 ani, am rămas cu mama mea în clasa celor de 4 ani unde preda ea, iar eu eram ajutorul ei. Când am împlinit 10 ani, s-a născut sora mea, Katie, iar mama nu a mai predat la cei de 4 ani. Mulți au fost de părere că ar trebui să merg la o clasă cu educație specială pentru că eram diferită. Eu nu voiam. În clasa cu educație specială erau studenți de la 10 la 40 de ani. Un băiat avea 23 de ani și voia să se însoare cu mine. A fost înspăimântător și nu mi-a plăcut acolo. În luna iunie l-am auzit pe fratele meu vorbind despre grupa de adolescenți de la biserică și despre toate lucrurile distractive pe care le făceau acolo. Voiam să fiu și eu cu adolescenții. Mama și atât au stat de vorbă cu pastorul departamentului de adolescenți și el a spus că pot să fac și eu parte din acea grupă de studiu. Eram atât de încântată. Am fost în tabăra de vară și fac parte din grupa e bază a școlii duminicale împreună cu alte 10 fete. E drăguț, dar mi-ar plăcea ca fetele să-mi fie cu adevărat prietene. Poate dacă aș fi fost în grupa lor de la început m-ar cunoaște mai bine ca persoană și ar realiza că sunt o persoană obișnuită cu sentimente obișnuite și că avem mai multe puncte în comun decât puncte care ne diferențiază. Sper că în bisericile dumneavoastră reușiți să-i țineți pe toți laolaltă ori de câte ori aveți ocazia.

În timp ce o ajutam pe Julie să formuleze ceea ce dorea să transmită bisericilor reprezentate la acea conferință, am realizat că în biserica noastră avem nevoie de schimbări semnificative. Îmi revenea sarcina de a ajuta personalul nostru bine intenționat să înțeleagă că includerea oamenilor cu dizabilități în viața bisericii este o necesitate. Nu era suficient faptul că am pus la dispoziția lor o sală de clasă izolată unde darurile lor nu erau observate sau puse în valoare. Soțul meu și cu mine ne-am întâlnit cu unul din pastorii noștri și l-am ajutat să vadă importanța de a avea pe cineva în echipa noastră care să fie reprezentantul persoanelor cu dizabilități. Am fost îndrumați spre comitet. După doi ani a fost clar că nimeni de la seminariile noastre nu avea o pregătire pentru misiunea pentru persoane cu dizabilități. Pe vremea aceea nu erau cursuri pe probleme legate de dizabilități, în comunitatea academică creștină. După ce am epuizat orice pistă, am primit un telefon într-o după-amiază din partea șefului comitetului care-mi cerea să preiau conducerea în proiectul propus de mine. Am rămas blocată și eram nesigură de răspunsul pe care aveam să-l dau. Mă bucuram de rolul meu de casnică cu normă întreagă și de mamă și nu eram sigură că eram pregătită să mă alătur „câmpului muncii” din nou. Nu lucrasem înafara casei de când se născuse Julie. După două săptămâni de rugăciune, multe nopți nedormite, și o grămadă de discuții cu soțul meu am fost convinsă de chemarea Domnului pentru mine spre misiune.

Păstrează totul simplu:

Descrierea postului meu era simplă: „Să identific și să distrug barierele care îi împiedicau pe cei cu dizabilități și pe familiile acestora să participe pe deplin la viața bisericii ca trup al lui Hristos.” Clasa noastră de școală duminicală pentru persoanele cu dizabilități a devenit o opțiune pentru cei cu dizabilități intelectuale care doresc să fie împreună pentru instruire în Cuvânt, rugăciune, și muzică de închinare și părtășie. Cu toate acestea, opțiunile de incluziune erau acum disponibile și pentru copiii cu dizabilități, oferindu-le astfel oportunitatea de a fi cu colegii lor. Acest lucru îi ajută și pe ceilalți să se obișnuiască să interacționeze cu persoanele cu dizabilități. Am realizat că oamenii cu dizabilități aveau nevoie să fie incluși în timpul de părtășie comun, luând parte la Cina Domnului și la serviciile de botez. Pe măsură ce oamenii cu dizabilități au devenit mai vizibili în comunitatea bisericii noastre, cei din congregație s-au obișnuit să interacționeze cu ei și au realizat cât de important era să-i includem în diferite activități ale bisericii, în programe și servicii de părtășie.

În anii de debut ai misiunii noastre pentru persoane cu dizabilități, a fost foarte important să avem sprijinul pastorului nostru principal. Într-una din predicile sale, la începutul anilor 90, Chuck Swindoll a spus: „Cât de plăcut este să știm că, această biserică pe care o iubim, are o misiune pentru persoanele cu dizabilități. Ei nu sunt înlăturați undeva într-o încăpere dosnică, nu sunt marginalizați sau îndepărtați din calea noastră. Ei nu ne stau în cale. Ei sunt parte a căii noastre; integrați în parcursul și misiunea bisericii acesteia. Căci, dacă acest lucru nu s-ar întâmpla aici, unde s-ar putea întâmpla?” Chuck a înțeles valoarea oamenilor cu dizabilități și importanța lor pentru Trupul lui Hristos.

S-a întocmit un plan strategic pentru a ajuta biserica să înțeleagă și să accepte pe cei cu dizabilități. S-au ținut duminici anuale de conștientizare a problemelor legate de persoanele cu dizabilități. Într-una din aceste duminici, Joni Eareckson Tada a fost invitata noastră specială și ea a spus congregației că „persoanele cu dizabilități aduc un beneficiu mai mare bisericii decât ne-am putea imagina”. Peste ani, oamenii cu dizabilități au devenit tot mai vizibili în adunările noastre de duminică dimineața. Într-o duminică, Bonnie, care este oarbă, a citit din versiunea Braille a bibliei sale. Într-o altă duminică, Becky, care este surdă, a stat în fața congregației și a transmis un mesaj prin limbajul semnelor, în timp ce interpretantul a dat glas celor transmise de ea. Doi dintre muzicienii noștri talentați, Debra și Lynn, au scleroză multiplă și și-au împărtășit încercările și provocările vieții lor, înainte de a sluji prin cântare. Amândouă sunt deseori parte a echipei de laudă și închinare, glorificând pe Dumnezeu cu vocile lor.

Este foarte important să amintești bisericii în mod periodic de importanța oamenilor cu dizabilități prin publicațiile bisericii sau alte mijloace. Cu câțiva ani în urmă am scris următoarele noutăți în buletinul de știri al bisericii noastre: „De-a lungul ultimului an, am văzut cum peste douăzeci de copii și adolescenți cu dizabilități au fost incluși în programe pentru tineri aici în biserica noastră. Luna trecută, unul dintre pastorii noștri a substituit la clasă pe un băiat de la Fabrica de Talent (a doua oră a programului nostru de duminică dimineața pentru copiii din clasele 1-6). El a observat că unul dintre băieții din echipă a avut paralizie cerebrala și cât de pozitivi și încurajatori au fost ceilalți băieți. Ei nu păreau să fie frustrat atunci când el arunca mingea în afara limitelor. El a fost acceptat ca un adevărat coechipier și a fost inclus în echipă. Da, regulile s-au schimbat de câteva ori și au fost efectuate câteva modificări, dar asta nu era important. Pastorul știa că prin acest băiat, ceilalți băieți au învățat cum să aplice unele dintre principiile biblice care sunt predate la școala duminicală, cum ar fi iubirea necondiționată, acceptarea, și modul unic în care Dumnezeu ne-a creat pe fiecare. Nu este aceasta de fapt, maturizare în Hristos? ”

În urmă cu câțiva ani, pastorul nostru Dale Burke a predicat o serie de predici cu privire la "Viața condusă de scopuri" de Rick Warren. Membrii congregației au fost încurajați să-și examineze viața personală pentru a-i ajuta la descoperirea scopului lor – pentru ce suntem aici? Fiecare membru al bisericii a fost provocat la analizarea modului în care seria de predici a afectat viața lor. Ce cadouri unice ne-a dat Dumnezeu pentru a le utiliza pentru slava Sa și pentru a consolida biserica noastră locală? Am împărtășit următoarele cu adunarea noastră în ultima duminică din serie:

Ted și Debbie sunt un cuplu activ în biserica noastră; ei au trei copii, doi cu nevoi speciale. Jacob, care are autism, este la grădinița noastră duminicală și este perturbator. El este sensibil la sunete, are nevoie de atenție specială, nu-i place să se joace cu alți copii, are abilități de vorbire limitate și nu-i face plăcere să stea la cercul de discuții cu grupul. Vorbind cu Debbie într-o duminică, ea mi-a spus un lucru pe care nu-l voi uita niciodată. Ea a realizat că scopul lui Jacob pe pământ este de a-i învăța pe alții ce înseamnă toleranța și

compasiunea. Acesta este scopul lui, viața lui va face o diferență și unii dintre copiii dumneavoastră au privilegiul de a învăța despre toleranță și compasiune de la Jacob, chiar acum, în orele lor de la școală duminicală.

Mama lui Jacob, Debbie, se întâlnește adesea cu un grup de mame din comunitatea noastră care au copii cu autism. Ea este singura creștină din acest grup – și i s-a spus de către mai multe dintre aceste mame că ele nu ar putea iubi un Dumnezeu care a făcut un asemenea lucru unui copil. Debbie le iubește pe aceste femei. Ele știu despre relația ei cu Isus. Acesta este câmpul ei de misiune. În cazul în care o singură persoană va ajunge în cer din cauza lui Debbie și Jacob, viața lor va fi făcut o diferență pentru eternitate!

Ei trăiesc viața condusă de scopuri, folosind darurile spirituale pe care Dumnezeu le-a dăruit pentru ei.

Nu Există Soluții Rapide

Le-a luat timp. Atitudinile nu pot fi schimbate peste noapte. Trebuie să ai inițiativa, să ai răbdare și să realizezi că nu toată lumea va înțelege pe loc valoarea persoanelor cu handicap și darurile pe care aceștia le au de oferit. Conducerea cheie a bisericii noastre a oferit un exemplu consistent de acceptare a persoanelor cu dizabilități. Exemplul lor, dar și duminicile de conștientizare și sensibilizare a congregației, precum și comuniunea constantă, ne-au ajutat să creștem foarte mult lăsând mult în spate punctul în care biserica noastră a decis pentru prima dată să înceapă o lucrare pentru persoanele cu dizabilități. Numeroase oportunități au fost oferite persoanelor cu dizabilități de a-și folosi darurile. Unele din oportunități au venit în mod natural, altele au fost planificate în mod intenționat în beneficiul întregului corp al bisericii.

Rick este președintele nou-ales al bisericii noastre și șef al comitetului nostru principal. El este un om al lui Dumnezeu, cu o inimă de slujitor și este de asemenea înzestrat cu daruri de administrare și conducere. El a slujit în comitetul nostru și în calitate de co-director la proiectului de construcție „Următorul pas”, ca să menționez doar câteva dintre slujirile pe care el le-a avut de-a lungul anilor. În 1997, Rick a suferit un accident auto în aproape fatal, cauzat de o femeie tânără care se grăbea să ajungă la locul de muncă la timp. Mașina s-a rostogolit ieșind de pe un pasaj superior și a căzut 20 metri în gol. Supraviețuirea sa a fost un miracol. Accidentul l-a lăsat pe Rick paralizat de la talie în jos. În orice duminică îl puteți vedea făcând înconjurul bisericii în scaunul lui cu rotile. Contribuția sa în timpul campaniei noastre de construcție a fost de neprețuit pentru că el vede cel mai bine nevoia de rampe, reglementările ce se impun, și locurile de parcare necesare pentru persoanele cu handicap. El este un adevărat avocat pentru persoanele cu handicap.

În biserica noastră, Diaconul Președinte al Consiliului este permis să înlocuiască bordul de diaconi aleși, prin numirea altori diaconi și diaconese pentru un mandat de un an, fără drept de vot. Președintele Tim a decis intenționat ca în acest an să o numească pe fiica mea, Julie, pe unul dintre acele locuri. Julie este acum o femeie de 34 de ani, care locuiește în

propriul ei apartament de pe strada de la biserică și se descurcă foarte bine. Ea are o inimă de slujitor și daruri spirituale de ospitalitate și încurajare. Au apărut unele îngrijorări, a unora, cum că nu ar fi potrivit pentru a avea pe cineva cu dizabilitate în dezvoltare să slujească ca diacon în bordul de conducere. Cu toate acestea, după discuții, rugăciune și unele ședințe de sensibilizare și conștientizare asupra problemelor legate de dizabilități, Julie a fost numită și este în prezent în comitetul de deces și echipa de întâmpinare a noilor veniți în biserică. Ea servește prăjituri și ajută în cazul în care este necesar, la serviciile memoriale și îi primește cu drag pe cei ce sosesc la biserică în dimineața de duminică.

Unul dintre diaconi a scris o notă pastorului Tim:

Vreau să vă mulțumesc pentru includerea lui Julie în Consiliul și pentru trecerea ei în rândul diaconilor. Julie este un angajat creștin foarte devotat și are o înțelegere adâncă a lucrurilor și este o persoană foarte rugătoare. Ea aduce o dimensiune suplimentară bordului nostru și vă felicit pentru că v-ați ascultat mintea și inima. Dumnezeu o va folosi pe Julie și va atinge pe mulți în timpul slujirii ei. În calitate de profesor al ei în cadrul școlii duminicale pentru câțiva ani, pot să vă spun că ea este o persoană foarte calculată. Bravo Tim!

Recompense cerești:

În 2002 , un băiat de liceu cu dizabilități intelectuale a vrut cu disperare să facă parte din grupului de liceu al bisericii și să participe la tabăra de vară. Drew a participat la tabăra noastră pentru adolescenții cu dizabilități, dar el a vrut să meargă în tabără cu " ceilalți copii "

– el știa diferența. Drew nu poate memora numărul său de telefon, nu poate citi, sau să folosească pentru locul său muncă cardul de pontaj. Cu toate acestea, el are compasiune pentru alții, îl iubește pe Isus și are o dorință reală de a împărtăși credința sa, altora. După ce au întocmit o planificarea strategică și prin efortul depus de părinții săi, Drew a reușit să plece în tabără. Acest lucru a fost atent planificat. Rezultatele au fost incitante și oarecum neașteptate, elevii de liceu l-au îmbrățișat realmente pe Drew și l-au inclus în grupul lor pentru chiar și după ce tabără se încheiase. Acum, după câțiva ani, Drew este un membru activ al grupului de studenți, întâmpină noi membri, este aprod în cadrul serviciului nostru de închinare, și face parte din echipa de lideri al departamentului de studenți. El a fost ales pentru a merge la New Orleans într-o echipă de misiune pe termen scurt, unde a participat la lucrările de demolare și de asemenea a avut ocazia să împărtășească credința lui, altora. El a fost un sprijin maxim pentru echipa sa.

Grupul nostru intitulat „Părtășie cu prietenii” este o clasă de adolescenți și adulți cu dizabilități intelectuale ușoare până la moderate. Ca parte a petrecerii lor de vacanță, ei au împărtășit povestea de Crăciun într-o piesă de teatru realizată pentru părinții, familia și prietenii lor. Această reprezentare plină de putere a fost atât de bine primită încât li s-a cerut să joace piesa și în cadrul serviciului nostru de seara de la biserică, pentru întreaga congregație. David, un vorbitor talentat și în același timp un tânăr care suferă de sindromul

Down, a fost rugat să-și folosească darul său spiritual și să împărtășească mesajul de la capelă în aceeași seară.

Becky, Bonnie, Debra, Lynn, Jacob, Rick, Julie, Drew, și David sunt doar câteva dintre persoanele cu dizabilități din adunarea noastră, care își folosesc darurile lor în mod activ spirituale pentru a aduce contribuții unice trupului bisericii noastre. Veți găsi persoanele cu dizabilități care slujesc în rândul echipei noastre de la parcare, ca lideri în grupuri de sprijin, în echipa de închinare, ca aprozi, întâmpinând oameni, sau luptători în rugăciune. Încă îmi amintesc când Joni ne-a spus că persoanele cu dizabilități vor face mai mult pentru bunăstarea spirituală a bisericii noastre decât ne-am putea imagina. Cu toate acestea, acum nu trebuie să ne imaginăm acest lucru, pentru că noi suntem încântați de slujirea lor și de credința lor, de fiecare dată când congregația noastră se adună. Pot să vă asigur că biserica dumneavoastră va fi cu adevărat binecuvântată atunci când întreg poporul lui Dumnezeu va fi bine primit, acceptat și încurajat să-și folosească darurile spirituale.

Connie Hutchinson este director al Misiunii pentru Persoane cu Dizabilități al Primei Biserici Evanghelice Liberale din Fullerton. Ea a vorbit în cadrul mai multor conferințe și în universități la nivel național ca reprezentant al persoanelor cu dizabilități. Connie a călătorit în Ghana, cu echipa „Roți pentru Lume” și este în prezent membră a Consiliului „Copii de iubit” care ajută copiii orfani și abandonati din România. Ea a călătorit în România, China și în Africa de Nord pentru a vorbi părinților, educatorilor, liderilor de biserici și oficialilor guvernamentali cu privire la valoarea tuturor oamenilor, cu sau fără dizabilități.

Enumeră câteva din modurile în care oamenii slujesc în biserica doamnei Hutchinson.

Odată ce liderii din biserică, care-i învață pe adulții cu dizabilități îi vor include în munca de misiune, familiile încep să se adreseze bisericii vis a vis de probleme diverse: legate de căsătorie, pensii pentru persoane cu dizabilități sau ajutoare sociale. Comunitate creștină face față unei provocări în acest sens. Putem rămâne în ceea ce unii numesc „confuzia sfântă” sau ne putem informa asupra acestor probleme și să învățăm să facem parteneriate cu alte grupări, așa cum vom vedea mai departe în Lecția 14 ”Să Facem Parteneriate cu Asociații și Organizații pentru Persoane cu Dizabilități.”

IV. Căsătoria cu Dizabilități

Ce sfat ați oferi femeilor și bărbaților cu dizabilități care se gândesc la căsătorie?

Ken și Joni Tada, care s-au bucurat de o căsnicie fericită de aproape 30 de ani, primesc multe întrebări legate de căsătorie de la femei și bărbați deopotrivă. Unii privesc căsătoria ca o modalitate prin care s-ar putea simți întregiți, pentru că se confruntă cu o stimă de sine scăzută sau se simt dezamăgiți de planul lui Dumnezeu. Ei presupun în mod greșit că dacă sunt „buni pentru căsătorie” vor fi considerați egali cu semenii lor. În materialul următor, Joni ne împărtășește câteva sfaturi excelente ce se doresc a fi cheie spre o căsnicie fericită.

Căsătoria cu Dizabilități

de Joni Eareckson Tada

Prietena mea Sib se uita la mine cu niște ochi plini de speranță, „Joni, sunt prietenă cu Jesse de ceva timp... ne iubim și simțim că ne cunoaștem suficient de bine. Recent am vorbit despre căsătorie. Ce m-ai sfătui?” După ce a lucrat printre persoane cu dizabilități, pentru mai mult de 15 de ani, Sib ar putea fi considerată un expert. Dar această problemă nu era legată de profesia ei, Jesse era tetraplegic, având măduva spinării afectate, stând într-un scaun cu rotile; și o cerea pe Sib de soție.

Nu-mi amintesc exact cuvintele mele, dar nu am fost foarte încurajatoare. La acea vreme, eram căsătorită cu Ken de 10 ani, și au fost urcușuri destul de stâncoase. M-am întrebat, oare Sib înțelege în ce se implică? Orice căsnicie are provocările ei, dar dacă adăugăm o dizabilitate va fi de două ori mai dificilă. Pentru a spune pe scurt o poveste lungă, Sib și Jesse sunt fericiți, căsătoriți de 20 de ani, au un fiu de 17 ani, și sunt implicați împreună în lucrare.

Cu toate acestea, am întrebat-o recent pe Sib ce ar spune dacă cineva s-ar apropia de ea acum și ar întreba-o despre căsătoria într-un scaun cu rotile. Ea a rămas pe gânduri pentru un timp îndelungat. "Nu aș fi foarte încurajator", a spus ea cu un zâmbet crispat.

E nevoie de mult sacrificiu și de compromisuri, pentru ca doi să devină cu adevărat una, într-o căsătorie. Dacă includem în ecuație și o dizabilitate gravă, șansele nu sunt în favoarea cuplului. Cu toate acestea, există căsătorii, inclusiv a mea, care au supraviețuit și chiar au prosperat pe măsură ce cuplurile au învățat să se sprijine pe Isus Hristos. El este cel de-al treilea fir din funia despre care ni se spune, în Eclesiastul 4:12, că nu este ușor de rupt.

Cu Ochii Larg Deschiși

Întâlnesc o mulțime de fete tinere în scaune cu rotile în ieșirile organizate de „Joni și Prietenii”, și, din câte văd eu, toate acestea ascund o dorință profundă de a se căsători. Pentru unele dintre ele, fericirea într-un scaun cu rotile pare ceva contradictoriu, ele par să creadă că un inel de nuntă va împlini cumva ceea ce dizabilitatea lor le-a furat. Aceste fete știu că eu și Ken ne-am bucurat de o căsătorie reușită, de aproape trei decenii, și sunt nerăbdătoare să pășesc pe urmele mele. Același lucru se întâmplă și cu tinerii băieți cu dizabilități, care par a fi în căutarea unei asigurări că ei sunt apti pentru căsătorie în faptul că fetele fără dizabilități îi găsesc atractivi.

Cu toate acestea, atunci când simt că o persoană tânără, cu dizabilități, fie bărbat sau femeie, privește căsătoria ca fiind "sfârșitul tuturor problemelor", știu că lipsește ceva. Dacă eu cred că acest om se luptă cu imaginea de sine, sau este neliniștit din cauza statutului său, sau este nemulțumit de planul lui Dumnezeu, atunci îi lansez provocarea de a examina serios domnia lui Hristos în viața lui. Numai atunci când o persoană este fericită cu Dumnezeu și cu planul Său, doar atunci este această persoană pregătită pentru căsătorie – fie ea cu dizabilități sau fără. Numai atunci când Hristos este Domn în viața sa, poate o persoană cu dizabilități să dispună de resursele necesare pentru a iubi cu adevărat pe cineva și să renunțe la viața lui sau a ei pentru altcineva.

Dragostea este cel mai bine exprimată în căsătorie prin altruism. Problema este că de cele mai multe ori dizabilitatea forțează în mod natural o persoană să se gândească la propriile nevoi în primul rând: „Am nevoie de cineva care să mă ajute să mă trezesc dimineața și să mă pun la culcare seara ... Am nevoie de cineva să mă ajute cu cumpărăturile și cu transportul și cu programările la medic... cineva care să mă ajute cu rutina pregătirilor...

pentru a mă așeza în scaunul cu roțile, etc” o persoană cu dizabilități fizice reclamă atenția completă a cuiva, de multe ori transmițând o atitudine de genul „eu primul”. Egoismul este un obstacol foarte mare în dezvoltarea unei relații sănătoase, pline de iubire. Doar o persoană cu dizabilități extrem de matură este capabilă să privească dincolo de nevoile urgente ale propriei sale condiții și să fie liber să se concentreze pe nevoile celuilalt.

Haideți pentru o clipă să aruncăm o privire la o imagine mai completă a dragostei descrisă în pasajul 1 Corinteni 13, parafrazat în publicația „Mesajul”: „dragostea nu renunță niciodată, dragostei îi pasă mai mult de alții decât de sine. Dragostea nu vrea ceea ce nu are. Dragostea nu se laudă, nu are impresii înalte despre sine și nu își impune opinia față de alții. Dragostea nu este întotdeauna "Eu primul" și nu își iese din fire. Dragostea nu ține seama de păcatele altora și nu se bucură atunci când alții suferă. Dragostea își găsește plăcerea în înflorirea adevărului. Trece peste orice, se încrede în Dumnezeu mereu, întotdeauna caută binele și nu se uită niciodată înapoi, ci merge până la capăt.”

Pentru că egoismul are un mod de a denatura adevărul, este greu de depistat în propria persoană. Ai jura că acțiunile tale și motivele au fost exact (Evrei 3:13). Din fericire, un handicap poate fi un avantaj aici, el "intensifică" egoismul, astfel încât să poată fi identificat și tratat cu mai multă ușurință. Acest lucru este important de tratat înainte de a intra în căsătorie!

Când cuplurile care se confruntă cu un handicap cer sfaturi pentru căsătorie, eu le arăt Filipeni 2:3-7. Nimic nu ne dezvăluie o adevărată maturitate mai repede decât pasajele care ne provoacă să punem pe alții în primul rând și să nu facem nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă. Căsătoria nu trebuie privită ca "o relație în care nevoile mele vor fi îndeplinite." Ar trebui să fie, mai degrabă, "Sunt în această căsătorie pentru a satisface nevoile partenerului meu." A intra într-o relație cu scopul de a-ți fi împlinite nevoile este ca și cum ai semăna deja semințele distrugerii acelei căsnicii.

Ca și în cazul cuplurilor obișnuite, o persoană cu handicap și partenerul său trebuie să discute despre așteptările lor individuale vis a vis de căsătorie. Dragostea și atracția pot fi forțe puternice, hipnotice care trebuie să fie puse lângă realitățile îndatoririlor unui partener fără dizabilități în căsnicie, mai ales în cazul în care persoana în cauză va sluji și ca însoțitor. Un handicap poate favoriza apariția unor "sentimente închise" în sufletul partenerului însoțitor al persoanei cu dizabilități. Există presiunea psihologică a unei căsătorii "a-tipice", uneori a izolării sociale, și povara rutinei zilnice. De asemenea vor apărea limitele sexuale inevitabile din cauza unei dizabilități precum și constrângerile financiare de care trebuie să ținem seama.

Multe persoane cu dizabilități se bazează pe beneficiile guvernului SUA. Atunci când doresc să se căsătorească, ei descoperă însă prevederile cu privire la subvențiile de invaliditate și căsătorie. În multe state beneficiile lor individuale sunt puse în pericol atunci când se căsătoresc. Mă doare pentru cei care doresc să se căsătorească, dar sunt descurajați de limitarea venitului celor căsătoriți, prevederi cuprinse în (SSI) Măsuri de securitate suplimentare.

Joni and Friends lucrează alături de grupuri de susținători ale drepturilor persoanelor cu dizabilități pentru a aborda piedicile guvernamentale nedrepte pentru căsătorie. Vrem să ajutăm la schimbarea măsurilor de securitate suplimentară. Este regretabil faptul că această descurajare a căsătoriei este cuprinsă în regulamentele, sancționând în principal persoanele în vârstă și cele cu dizabilități. Îmi amintesc de Isaia 58:6, „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug” Comunitatea creștină se confruntă cu o provocare aici. Dacă într-adevăr credem ca aceste reglementări pun greutăți extraordinare și nedrepte asupra persoanelor în vârstă și asupra persoanele cu dizabilități, atunci suntem chemați să facem tot ce stă în puterea noastră să dezlegăm legăturile jugului. Poate că biserica ar putea acorda un ajutor pentru a echilibra ecuația veniturilor combinate, acordând astfel o siguranță financiară pentru cuplul cu dizabilități care dorește să se căsătorească.

Lumea de vis a îndrăgostiților începe să se destrame cu timpul pentru toate cuplurile, de aceea este important să acordăm suficient timp prieteniei și logodnei pentru a experimenta cât mai multe din luptele de zi cu zi ale vieții cu dizabilități. Îmi amintesc că, doar cu câteva luni după ce Ken și cu mine am început o relație, am avut un ulcer de presiune, care m-a ținut imobilizată la pat timp de două luni. Ken a conceput în mod ingenios tot felul de instrumente de adaptare, inclusiv un șevalet care putea fi poziționat deasupra patului meu, ca să pot picta. El s-a obișnuit chiar și cu golirea pungii de urină de pe marginea patului meu. În timp ce eram la pat, Ken a avut ocazia să-și facă o imagine realistă a ceea ce însemna de fapt să aibă grijă de mine. Observând creativitatea și răbdare sa, precum și lipsa lui de repulsie vis a vis de limitele mele, mi-am dat seama că acesta este un om care ar putea face față tetraplegiei mele în timpul căsătoriei.

Când vine vorba de întrebări cu privire la intimitatea sexuală sau provocarea rutinei zilnice, unele cupluri simt că trebuie să „testeze apele”, înainte de a se căsători. Când Ken și cu mine eram prieteni, am avut o mulțime de întrebări cu privire la problemele acestea și nu numai. Unii oameni ne-au sfătuit să plecăm undeva împreună pentru un week-end, în scopul de a ne satisface curiozitatea noastră naturală, dar am știut că aceasta ar însemna să mergem pe o cale greșită. Ca slujitori ai lui Isus, știam că tetraplegia mea nu ne-a oferit o clauză specială pentru a înlesni regulile privind sexul înainte de căsătorie, ca să nu mai vorbim de limitele propriei decențe. Da, dar asta ar însemna să facem pasul căsătorie având multe întrebări fără răspuns și fiind lipsiți de experiență, însă ne-am împăcat cu acest lucru pentru că știam că vom fi astfel nevoiți să ne bazăm mai mult pe Dumnezeu și pe resursele Sale. Iar în ziua nunții noastre, Ken și cu mine am știut că relația noastră pură din punct de vedere moral însemna și că avem binecuvântarea și sprijinul lui Dumnezeu.

Roluri Diferite

În 1976, cu mult înainte de a mă întâlni cu Ken și de fi căsătorită cu el, am fost interviuată de revista „Oameni”. Am fost citată spunând că, dacă un om m-ar cere vreodată în căsătorie, sper că l-aș iubi suficient ca să spun nu, din cauza tuturor lucrurilor pe care mariajul le-ar implica. Asta a fost atunci. Din fericire, atunci când Ken și cu mine ne-am căsătorit, amândoi ne-am putut baza pe Dumnezeu, o putere mult mai mare decât noi, pentru a ne ajuta să trecem peste anumite capcane și întrebări încurcate. Am înțeles că totul se reduce la a avea încredere în Dumnezeu și a crede că El ne-a adus împreună. Nu aveam voie să ne temem de necunoscut pentru că 1 Ioan 4:18 ne asigură că „dragostea adevărată izgonește frica.”

Mike și Renee Bondi erau logodiți de aproape un an, când ea a rămas cu un tetraplegic cauzat de rănirea măduvei spinării, într-un accident bizar, la doar câteva săptămâni înainte de ziua nunții lor. În timp ce mulți dintre prietenii și familiile lor se așteptau să fie anulată căsătoria lor, Mike nu a renunțat la angajamentul său de a se căsători cu Renee. Într-o zi, la scurt timp după accidentul lui Renee, Mike și-a vizitat logodnica la secția de terapie intensivă.

Când ea a replicat: „Ei bine, dragă, cred ca acum vom obține toate locuri bune de parcare”, el și-a dat seama că ea era încă femeia excepțională de care el s-a îndrăgostit. Mike mărturisește „mi-am dat seama că, deși trupul lui Renee era afectat, mintea ei nu era. Ea era aceeași persoană, cu același simț al umorului de care m-am îndrăgostit înainte.”

Cu toate acestea, situația lor a fost foarte diferită; Renee s-a luptat inițial cu împlinirea rolul ei ca soție datorită faptului că era atât de dependentă de Mike. Ea l-a respins, simțind ca nu merita devotamentul său. "Ce fel de soție pot fi eu?" admite Renee că se întreba. Ea avea de-a face cu conflictul cuplurilor vis a vis de roluri pe care și le asumă soțul și soția într-o căsătorie: soții lucrează în afara casei, iar nevestele își petrec ziua făcând curățenie în casă, soții merg la lucru iar soțiile fac toate cumpărăturile, soții plătesc facturile iar soțiile au în primul rând grijă de copii, etc. Dizabilitatea poate inversa aceste roluri, cauzând un

sentiment de nevrednicie sau frustrare celor cu dizabilități datorită faptului că se văd incapabili să facă lucruri "normale" pentru a-și ajuta partenerul.

M-am simțit și eu la fel când eram proaspăt căsătorită cu Ken. Provocarea a fost de a rămâne uniți ca un adevărat cuplu, pentru a descoperi împreună ceea ce ar face căsnicia noastră „să meargă.” În casa noastră, Ken are mare parte din responsabilitate în ceea ce privește gătitul și cumpărăturile. La rândul meu, eu sunt pe deplin responsabilă în gestionarea medicamentelor mele, a programărilor și îngrijirilor medicale și pentru întreținerea scaunului cu rotile. Este un mod în care pot "contribui" la viața noastră de cuplu. Și, deși eu nu pot găti o omletă pentru Ken, sau să-i împătur prosoape, eu investesc timpul meu în alte activități de valoare. Îl încurajez și îl înveselesc, mă rog pentru el, îi păzesc reputația, îl ascult atunci când el suferă, îi apreciez prietenii, îl laud și-l împing afară din casă, uneori, pentru a se alătura prietenilor lui de studiu biblic, la pescuit. Ken mi-a spus că acestea sunt contribuțiile la căsătoria noastră pe care el le prețuiește cel mai mult.

În cele din urmă Renee Bondi a fost capabilă să-și folosească și ea creativitatea pentru ca, împreună cu Mike, să descopere lucrurile pe care le-ar putea face ea. Și-a dat seama că acceptarea dragostei și a grijii partenerului, face parte dintr-o relație de dragoste. Refuzul arătat față de afecțiunea și purtarea de grijă a lui Mike nu a fost un semn de umilință, ci de mândrie. Spre marea lor bucurie, Renee a dat în cele din urmă naștere unui fiu, Daniel. Astăzi, cu mulți ani mai târziu, Renee și ajutor ei sunt capabili să-l ducă pe Daniel cu mașina la meciurile de baseball în excursiile școlare – nu este cazul să-și mai facă griji cu privire la îndeplinirea rolului ei de soție și mamă!

Puterea lui Dumnezeu arătată în Slăbiciuni

O dizabilitate poate fi de fapt un avantaj în căsătorie. 2 Corinteni 12:9-10 este textul prin care Dumnezeu ne amintește că o neputință semnificativă poate fi ocazia prin care harul și puterea Lui să se vadă cel mai bine. „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Este nevoie de credință (și un efort major), pentru a pune în practică acest lucru, dar dezabilitatea poate oferi o dependență puternică, deja construită, de Dumnezeu și de harul Lui – o încredere care s-ar putea să nu fie la fel de puternică în cazul cuplurilor care nu suferă de o dizabilitate.

Înainte de a mă accidenta, când încă eram pe picioare mele, unul dintre hobby-urile mele preferate era grădinăritul împreună cu mama mea. După ce ne-am căsătorit, l-am întrebat Ken dacă i-aș putea „împrumuta mâinile” pentru a mă ajuta să mă ocup de grădina aflată în curtea noastră din spate. Am petrecut o mulțime de săptămâni ocupându-ne de tunsul trandafirilor, aerarea solului, și plantarea panseluțelor. Ken a învățat foarte multe lucruri despre plante și despre diferitele tipuri de sol. Eu, la rândul meu, m-am bucurat indirect, „folosind o greblă și niște foarfece” prin mâinile soțului meu. Eu am avut o revelație, că Dumnezeu ar trebui să utilizeze slăbiciunea și incapacitatea mea (și puterea și capacitatea

lui Ken), pentru a ne aduce într-o legătură mai strânsă a unității și a unicității. Un prieten a observat acest lucru și chiar a scris un cântec despre asta:

God gave us hands, a gift of love to share.

(Dumnezeu ne-a dăruit mâini, un dar de iubire să împărțim)

Hands that can hold, and help, and hug, work perfectly as a pair.

(Mâini care pot ține, și ajuta, și îmbrățișa, care funcționează perfect în pereche)

Left and right, together they can be wonderful tools,

(Stânga și dreapta, împreună pot fi unelte minunate)

But mine can't be used 'cause they have forgotten how, for now.

(Dar ale mele nu mai pot fi folosite, pentru că ele au uitat cum , pentru acum)

May I borrow your hands, mine don't work so well, but yours will do just fine.

(Pot împrumuta mâinile tale, ale mele nu funcționează așa de bine, dar ale tale sunt perfecte)

May I borrow your hands, they can work for me, they can be mine for a time.

(Pot împrumuta mâinile tale, ele pot funcționa pentru mine, pot fi ale mele pentru un timp)

Helping one another, like a sister and a brother.

(Ajutându-ne reciproc, ca frate și soră)

May I borrow your hands they can work for me, together we'll do just fine.

(Pot împrumuta mâinile tale, ele pot lucra pentru mine, împreună ne vom descurca perfect)

Cu Hristos stând ferm în centrul unei căsătorii, o dizabilitate nu mai trebuie să fie o datorie, și are chiar un mare potențial de a se transforma într-un avantaj! O dizabilitate în căsătorie nu servește doar ca un test de turnesol pentru egoism, expunând rapid auto-interese ascunse, ci favorizează în același timp unitatea. Isus spunea în Ioan 15:12-13, „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât

să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” Căsătoria este o oportunitate mereu deschisă pentru ca unul să-și „dea viața” pentru celălalt.

O Rețea de Sprijin

Biserica poate și trebuie să ajute cuplurile cu dizabilități la fiecare pas din prietenia și din căsătoria lor. De la consilierea premaritală care îi asigură pe amândoi creștinii că fac acest angajament cu ochii larg deschiși, până la contribuția reciprocă ce asigură un anumit sprijin pentru partenerul sănătos. Adesea, o persoană cu dizabilități va dispune deja de o rețea de sprijin bine pusă la punct înainte de căsătorie dar, în caz contrar, atunci Atenție! Când vine vorba de dizabilități, un cuplu pur și simplu nu se poate „descurca singur”. Membrii bisericii pot fi o adevărată barcă de salvare pentru familiile care se confruntă cu o dizabilitate, iar ajutorul mai poate fi, de asemenea, găsit prin intermediul resurselor comunității.

Cert este că fiecare cuplu care se confruntă cu o dizabilitate are nevoie de o rețea de sprijin! Eu sunt ajutată de mai multe prietene ca să mă ajute să mă trezesc dimineața și să mă pregătesc de culcare sera, le-am numit Fetele Trezire-Culcare. Unele dintre ajutoarele mele aleg să nu beneficieze de recompensă pentru timpul lor, ci mă ajută făcând o misiune personală. Aceste fete nu sunt neapărat îngrijitori calificați, ele sunt pur și simplu femei care înțeleg care sunt nevoile mele, și doresc să-mi dau o mână de ajutor cu exercițiile, baie, îmbrăcatul, pentru a mă așeza sau a mă ridica din scaunul cu rotile, pentru a-mi peria parul și pentru a-mi aplica machiajul.

O rețea de sprijin va continua să crească și să fie consolidată dacă oamenii își să păstrează acest obiectiv important. Dacă nu, o rețea de sprijin se poate dizolva rapid din cauza lipsei de viziune și din cauza oboselii. Evrei 12:2-3 conține o rețetă importantă pentru oricine își pierde elanul în slujba pe care o face: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. „Să ne uităm țintă la Isus, autorul și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea , și a șezut la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Luați în considerare cel care a suferit o astfel de opoziție de oameni păcătoși, ca să nu cădeți de oboseală și pierde inima.”(sublinierea noastră)

Soțul meu Ken are aceeași perspectivă. Ori de câte ori începe să se simtă îngrijorat sau obosit, el își amintește că munca sa este pentru slava lui Iisus Hristos. Când Ken se concentrează pe Domnul, el poate simți că munca e grea, dar eforturile sale nu trebuie să fie istovitoare. Hristos Însuși a dat exemplu, predarea ucenicilor că El nu a venit să I se slujească, ci ca să slujească. (Matei 20:26-28).

Un cuvânt final privind rețeaua de sprijin, fie că este sunt îngrijitori angajați, voluntari, sau partenerul sănătos cei care ajută: este extrem de important ca recunoștința să fie exprimată. Cei ce fac parte dintr-un cuplu cu dezabilități vor fi apropiați de recunoștință. Nimic nu răcește mai repede dragostea decât un spirit nerecunoscător. Cu toate acestea, încă o dată,

dezabilitatea poate fi un bonus, amintind cuplului de importanța de a spune „mulțumesc”, de multe ori, și din toată inima! O rețea de îngrijitori va fi consolidată, pe măsură ce cuplul recunoaște sprijinul lor, laudă eforturile lor, și își exprimă frecvent recunoștință.

Rugăciunea

Când tinerii căsătoriți, care se confruntă cu o dizabilitate în căsnicia lor, mă întrebă despre disciplina de zi cu zi, întotdeauna indic rugăciunea. Într-o căsătorie, rugăciunea este ce care păstrează ușa deschisă pentru harul atât de necesar al lui Dumnezeu. Atunci când există un scaun cu rotile, un băț alb, sau un cadru în căsătorie, rugăciunea este cu atât mai necesară.

Eu spun de multe ori celor proaspăt căsătorit cu dizabilități ca ea (sau el) nu poate face nici o lucrare mai bună sau mai înaltă pentru partenerul său decât să se roage pentru el. Așa cum am stabilit deja, un cuplu cu dizabilități are nevoie de ajutor. Așadar, atunci când psalmistul spune: „Îmi ridic ochii spre dealurile;? De unde va veni ajutorul meu”, el răspunde la propria-i întrebare cu cuvintele, „Ajutorul meu vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 121). O soție nu poate oferi confort suficient pentru un soț. Un bărbat nu poate oferi totul unei soție. O mână mai puternică trebuie să vină în ajutorul ei sau al lui.

Rugăciunea va atenua orice margine colțuroasă într-o căsătorie. Rugăciunea nu va permite partenerului să țină o listă de genul „dinte pentru dinte”. Rugăciunea va preveni înregistrarea atentă a nedreptăților resimțite. Rugăciunea îmi va aminti să protejez reputația celui drag. Aceasta va determina ca așteptările dumnezevoastră să fie realiste. Aceasta va ajuta ca dragostea ta să acopere o sumedenie de păcate ale altora. Mai mult decât orice, rugăciunea va proteja poziția clară a lui Hristos în centrul unei căsătorii.

Împreună ... la Bine și la Greu

Ca în orice cuplu, Ken și cu mine creștem continuu împreună prin viața de renunțare de zi cu zi în căsătorie. Acum câțiva ani, am luat o răceală serioasă și s-a mutat rapid în piept. După două nopți serioase de tusă constantă, Ken m-a dus de urgență la spital. Mă bucur că am acționat. Camera de urgență cu raze X au arătat că plămânii mei au fost grav congestionați. Ken a scris despre experiența noastră:

A doua zi, doctorul lui Joni ei diagnosticat cu dublă pneumonie când au văzut că ambii plămâni au fost umplerea cu lichid.

Cele nouă zile în spital au fost extrem de dificile pentru soția mea. Trebuie să recunosc, ele au fost dificile și pentru mine. M-am simțit atât de neajutorat, incapabil să fac prea multe pentru Joni decât să apăs pe abdomenul ei, ca să-i permită să „tușească bine”. (Asistentele au tot râs, spunând că mă vor amenda pentru „abuz de soție.”) Am stat la spital în fiecare noapte, asigurându-mă că ea a avut pe cineva să fie „mușchii” ei, atunci când a avut nevoie de ajutor pentru a respira. În cele din urmă, au trimis-o acasă.

Am fost atât de ușurat când am ajuns acasă! Quadriplegicii precum Joni au capacitate pulmonară limitată, și mulți nu supraviețuiesc unui astfel de calvar. Acesta este motivul pentru care îl laudăm pe medicul nostru Mare, Domnul Isus pentru completarea puterii lui Joni. Evident, Dumnezeu are încă multe lucrări de făcut prin ea.

De asemenea, Dumnezeu are încă multe de făcut și prin mine. În viitorul apropiat, eu și soția mea vom sărbători 30 de ani de căsătorie. Pentru toți acești ani, am împărtășit o lucrare și o misiune minunată împreună. Și vă rugăm să subliniați aici termenul împreună pentru că am o nouă apreciere aceea ce înseamnă acest cuvânt. Vedeți, eu și Joni nu am fost niciodată mai mult "împreună", ca și cuplu căsătorit decât atunci când eu și ea am fost lupta împotriva pneumoniei ei în spital. Unii ar putea crede că sentimentul de comuniune ar avea loc mai degrabă la o cină la lumina lumânărilor sau într-o vacanță romantică.

Dar nu-i așa că e un lucru obișnuit pentru Dumnezeu să întărească unitatea noastră, să aprofundeze angajamentul nostru, și să umple de romantism proaspăt căsnicia noastră, prin, ei bine ... printr-o luptă cu pneumonia într-un spital?!

Joni și cu mine am vorbit despre asta noaptea trecută. Sunt mai puternic atunci când o ajut, când o susțin și sunt alături de ea ... în plus, ea este mai puternică atunci când se „apropie pe roți” de mine, când se roagă pentru mine, și când îmi încurajează eforturile. Este o imagine perfectă a pasajului din Efeseni 2:2: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.”

- Da, eu și soția mea mai avem multe sarcini de abordat, multe alte călătorii de făcut, și multe alte rugăciuni de oferit în fața Tronului. Până când Domnul îl ia pe unul dintre noi acasă, suntem o echipă împreună. Ne luăm direcția din Psalmul 34:2-3 unde psalmistul spune: „Înălțați pe Domnul împreună cu mine. Să laudăm împreună Numele Lui!”

Eu nu pretind că suntem "experți" atunci când vine vorba de sfaturi de căsătorie, dar voi spune acest lucru oricărui cuplu care trece prin vremuri grele – e uimitor cum Dumnezeu ni se descoperă mereu atunci când venim împreună înaintea Lui, și avem nevoie de el cu disperare. Este uimitor că atunci când suntem cel mai jos și simțim că nu putem merge mai departe, Domnul ni se descoperă de fiecare dată. Și Isus, suflarea de viață, S-a arătat la patul spitalului lui Joni în fiecare zi și în fiecare noapte. Și amândoi – amândoi împreună – ne-am agățat de harul Său. Căsătoria noastră este mai bogată și mai bună din cauza aceasta.

Aștept cu nerăbdare să petrec mai multe zile din viață, împreună cu soția mea tetraplegică. E o bijuterie! Și abia aștept să ajung în cer, când vom vedea rezultatele eterne ale muncii noastre de înălțare a Numele Său împreună!

Sunt de acord cu Ken. Suntem în această căsătorie împreună. Și suntem recunoscători că scaunul meu cu roțile continuă să strângă legăturile, care ne apropie mai mult, unul de altul, și de Domnul. Pentru aceia dintre dumneavoastră care vor sprijini și vor oferi sfaturi cuplurilor cu dizabilități, pot spune privind înapoi, că, deși căsătoria este grea, vreau să subliniez din nou 1 Corinteni 13, „Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Dar cea mai mare dintre ele este dragostea”.

Joni Eareckson Tada este fondatorul Centrului Internațional pentru Dizabilități „Joni și Prietenii”, o misiune non-profit, cu o acoperire la nivel mondial. Un accident de scufundare, din 1967, a lăsat-o pe Joni, la 17 ani, tetraplegică într-un scaun cu roțile. De atunci, înțelepciunea și influența lui Joni au fost împărtășite lumii întregi prin intermediul cărților sale, programelor de radio, programelor de televiziune și a conferințelor sale frecvente. Programul ei de radio este transmis în peste 1.000 de puncte de difuzare și este auzit de peste un milion de ascultători. Joni este, de asemenea, o cântăreață și o artistă desăvârșită. Ea a slujit în Consiliul Național pentru Dizabilități și în Comitetului Consultativ pentru Dizabilități al Departamentului de Stat al SUA.

La ce se referă Joni când spune că Isus este al treilea fir din frânghia căsătoriei sale?(Eclesiastul 4:21)

V. Slujind Nevoilor Unice ale Adulților cu Dizabilități

A. Promisiunile lui Dumnezeu pentru Adulții aflați la vârsta de aur

„Până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețea voastră vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc.” (Isaia 46:4)

„Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi,” (Psalmul 92:14)

Sunt oare promisiunile lui Dumnezeu doar pentru cei tineri și sănătoși? Nu! La vârsta de 91 de ani, Frances Cummins merge cu ajutorul unei cârje și folosește aparatură computerizată pentru auz, dar rareori lipsește de la serviciile de închinare din biserica aflată în cartierul său. După ce a predat în cadrul școlii duminicale mai bine de 50 de ani, Frances a început să scrie pentru cartea devoțională anuală pe care familia sa o publică. Ea scrie aproximativ 100 de articole devoționale pe an. Cei 27 de nepoți și strănepoți o numesc „inpirațională”!

La fel cum promite Dumnezeu să-i susțină pe cei în vârstă, și biserica ar trebui să găsească metode prin care să se alăture lui Dumnezeu în misiunea de a încuraja și a sprijini persoanele în vârstă. Randamentul nu se oprește la vârsta de 65 de ani a oamenilor cu sau fără dizabilități. Conform Rețelei Asociației Creștine pentru Slujirea Adulților, 40% din populația congregațiilor din America de Nord au peste 55 de ani.

Doctorul Jim Pierson, fondator și președinte pensionat al Fundației Bisericii Creștine pentru Persoane cu Handicap, este un veteran în domeniul misiunii pentru persoane cu dizabilități.

În calitate de profesor asociat adjunct în cadrul Serviciilor de Educație Specială al Asociației Creștine pentru Slujirea Adulților, Doctor Pierson îi pregătește pe tineri și-i învață importanța slujirii adulților cu dizabilități dobândite spre bătrânețe. El a sugerat că una dintre cele mai bune slujiri pe care biserica o poate furniza este să-i învețe pe membrii săi să fie sensibili la nevoile celor în vârstă. „Gândiți-vă cum dizabilitatea a alterat abilitatea acelei persoane de a-și duce mai departe viața de zi cu zi”, spune doctor Pierson. „Deschide o secțiune nouă în librăria bisericii cu materiale informative despre acomodarea cu un nou stil de viață, despre cum să mergi înainte când te confrunți cu o dizabilitate, unde să cauți ajutor, materiale care să ofere o perspectivă biblică asupra dizabilității. Constituie o echipă în biserică care să efectueze diferite slujbe pentru acei membrii bisericii care nu mai sunt capabili să le efectueze singuri.”

CITEȘTE: „Slujind Adulților și Vârstnicilor cu Dizabilități”, de Dr. Jim Pierson

Slujind Adulților și Vârstnicilor cu Dizabilități

De Dr. Jim Pierson

„Copiii cu dizabilități devin adulți cu dizabilități” acest lucru este clar. Cu toate acestea, ca director al unui centru de reabilitare pentru copii, am fost luat prin surprindere de această afirmație făcută de un vechi apărător al drepturilor persoanelor cu dizabilități, la o conferință regională. Comentariul său a schimbat perspectiva în care abordam reabilitarea. Este un lucru să înveți niște copii să meargă, și e cu totul altă problemă să le oferi un loc unde să meargă. În ciuda faptului că acceptam acest lucru, atunci când m-am implicat în slujirea persoanelor invalide, m-am concentrat asupra copiilor. Pe măsură ce acei copii din prima mea clasă de la școala duminicală au devenit adulți, mi-am schimbat încă o dată abordarea mea asupra misiunii. Este un lucru să predai elevilor povesti interesante din Biblie, și este un lucru total diferit să le oferi o credință puternică în Isus și un loc de slujire în biserică.

Există două grupe de adulți cu dizabilități, care trebuie să fie luate în considerare atunci când se planifică lucrarea în biserică. În primul rând, sunt cei care s-au născut cu handicap și cei ce le-au dobândit mai târziu. Copilul cu sindromul Down, care a fost în programul destinat copiilor de câțiva ani, va continua să aibă nevoie să fie învățat și încurajat să facă parte din viața bisericii.

În al doilea rând sunt cei cărora dizabilitatea li s-a instalat la vârstă adultă. Membrul bisericii diagnosticat cu scleroză multiplă la vârsta de 35 ani va avea nevoie de încurajare pentru a rămâne activ și implicat în biserică.

Scopul adunării, în ambele cazuri este de a crea o atmosferă care să permită atât membrilor cu cât și celor fără dizabilități să facă aceste declarații, sau cel puțin, să le simtă:

- Creștini cu sau fără dizabilități sunt egali în fața Creatorului lor și una în Hristos.
- Toată lumea, indiferent de abilități, are acces la toate programele bisericii, și mai ales la oportunitatea de a sluji.
- Persoanele cu dizabilități vor avea o slujire în această biserică pentru toată durata vieții lor.

Primul Grup de Adulți Incluși în Slujire

Să discutăm despre adulții născuți cu o dizabilitate sau care au dobândit-o la o vârstă fragedă. Dacă adultul a beneficiat de un program din cadrul bisericii de când el sau ea era copil sau adolescent/ă, credința ei sau a lui trebuie în continuare cultivată. Pe de altă parte dacă adultul intră pentru prima dată într-un program al bisericii pentru persoane cu dizabilități, este nevoie să se stabilească pentru el un plan pentru dezvoltarea umblării sale cu Domnul.

În ambele cazuri însă, există cinci componente care oferă o fundație solidă pentru participarea adultului la viața bisericii:

1. Oferirea unei educații creștine
2. Îmbrățișarea credinței în Hristos
3. Învățarea închinării
4. Găsirea unui loc de slujire
5. Localizarea unei legături cu societatea pentru întâmpinarea nevoilor sociale

1. Oferirea unei Educații Creștine

Abordarea ideală ar fi ca adultul să fie inclus într-un grupul al său de educație creștină cu întâlniri regulate. Cu toate acestea, din cauza diferenței dintre vârsta mentală și vârsta cronologică a celor de-o seamă cu el, o abordare pe clase separate este mai bună, mai ales în cazul adulților cu dizabilități intelectuale. Clasa ar trebui să funcționeze la fel ca orice altă clasă: o lecție biblică regulată, activități sociale, și sprijinirea unei acțiuni misionare. În scopul de a menține membrii clasei în contact cu alți adulți, în adunare, sponsorizează activități care încurajează interacțiunea între grupuri.

Găsirea materialelor adecvate pentru clasă nu ar trebui să fie dificilă. Deși există unele materiale publicate disponibile, lecțiile vor trebui adaptate oricum la nivelul membrilor clasei în cele mai multe cazuri. Unele idei ar fi de a se folosi materiale deja existente în biblioteca

bisericii pentru a crea o serie de lecții subliniind caracteristicile pozitive ale eroilor din Vechiul Testament, o serie de lecții cu privire la durata de viață a lui Isus, sau o serie de lecții despre atribute ale lui Dumnezeu. Pe măsură ce vei ajunge să cunoști clasa, materialele pentru lecție vor fi mai ușor de ales, deoarece veți ști luptele lor personale și veți avea posibilitatea să alegeți lecții potrivite pentru a le oferi soluții biblice.

Dacă există doar unul sau doi adulți cu dizabilități intelectuale în biserică, includeți-i într-o clasă obișnuită de adulți. Încurajați membrii grupului să stea pe rând lângă ei, asistându-i în găsirea de referințe Biblice, și înlesnindu-le interacțiunea cu ceilalți membri ai clasei.

2. Îmbrățișarea Credinței în Hristos

Obiectivul principal al componentei educație creștină este de a conduce adultul la credința în Isus Hristos. Când este vorba despre adulții cu dizabilități intelectuale, oamenii de multe ori întrebă, "Pot ei înțelege suficient pentru a îmbrățișa credința?" Răspunsul este "Da!" De multe ori pastorii ezită să boteze persoane cu dizabilități intelectuale care solicită acest lucru. Cum știe pastorul când sunt ei pregătiți? Este ușor de determinat, doar întrebați-i. Apoi ascultați căutând un răspuns care să includă o frază în care el/ea spune că îl iubește pe Isus și că dorește să-L asculte.

Rolul conducerii bisericii este de a învăța Cuvântul, să ofere experiențe de închinare, și să stabilească exemple bune. Influența Duhului Sfânt care însoțește mesajul mântuirii va găsi drumul spre inima lor fără-handicap.

3. Învățarea Închinării

În cazul în care o persoană cu handicap va participa la serviciul de închinare, adunarea trebuie să creeze o atmosferă primitoare. Conducerea bisericii ar trebui să încurajeze o atitudine de acceptare a tuturor copiilor lui Dumnezeu. Această atitudine de includere ar trebui să fie transmisă de aprozi și de cei ce se ocupă cu ordinea, adoptând această filosofie.

În timpul serviciului de închinare, membri care au dizabilități ar trebui să fie încurajați să se integreze. Sunt familiarizat cu o biserică care a avut un grup mare de participanți de la o instituție de îngrijire particulară și erau toți așezat într-un grup compact. Acest lucru l-a preocupat pe unul din membri bisericii așa că a venit cu ideea de a încuraja membri congregației să "adopte" un musafir. Atât grupului familie cât și musafirului li s-au dat „lucrări“ de făcut. „Familia“ a stat împreună în biserică, au luat prânzul în comun, și-au serbat zilele de naștere, și au luat parte la alte activități proprii unei familii.

4. Găsirea unui Loc de Slujire

Închinarea va duce la slujire. Vechiul slogan al bisericii spunea: "Intră pentru a te închina, pleacă pentru a sluji." Adulții cu handicap trebuie să fie o parte funcțională a adunării. Ce pot ei să facă? Ei bine, aceleași lucruri pe care le face oricare dintre noi. Toată lumea are daruri, talente și abilități care pot fi folosite pentru a face o diferență în adunare. Este o

chestiune de potrivire a capacităților și a necesităților. Iată câteva slujiri pe care le puteți lua în considerare.

- Aprod: În multe cazuri, aceștia îi pot iniția pe aprozii obișnuiți în arta de a fi un om prietenos
- Asistent de birou: Îndoirea pliantelor, capsarea și organizarea materialelor sunt slujbe plăcute. Ei s-ar bucura să plieze buletinele de duminică dimineața sau să insereze materialele adiționale.
- Curățarea: Ridicarea obiectelor pe care alte persoane le lăsa pe stranele bisericii după programe. Curățarea unor părți ale clădirii ar fi de ajutor pentru toată lumea .
- Asistent în educația creștină : Colectarea fișelor de prezență, înmânarea materialelor profesorului/profesoarei sau celorlalți.
- Asistentul profesorului : Asistarea unor ore pentru copiii mai mici .
- Grădinar: Cositul, greblatul și plivitul proprietății bisericii sau în folosul comunității.
- Ospătar: Ajutor în pregătirea și servirea mâncării în folosul bisericii. Ajutor în împachetarea și livrarea cașurilor de Ziua Recunoștinței; completarea rucsacilor pentru școlarii sprijiniți de biserică.
- Rugăciunea: Să facă parte dintr-un grup de rugăciune.
- Închinarea: Să înmâneze săculeții pentru colectă sau să împartă vinul și pâinea pentru împărtășire.

Oportunități de slujire sunt un prilej bun pentru a construi relații între cei cu și cei fără dizabilități ajutându-le să se cunoască unul pe altul. În urma unor astfel de momente de comuniune iau naștere prietenia, acceptarea, și sentimentul de apartenență față de comunitate.

S-ar putea să fie nevoie de unele pregătiri în vederea punerii în temă a ambelor grupuri , dar merită. Pur și simplu să se informeze fiecare grup despre ce ar putea să se aștepte de la celălalt.

Simțindu-se capabili de a slujire îi ajută pe prietenii noștri adulți cu dizabilități să simtă că „aparțin” familiei bisericii. Un prieten drag al meu, cu dizabilități intelectuale moderate se bucură să ia parte în slujire.

Într-o ieșire pentru a duce flori la mormintele părinților săi, l-am întrebat dacă el a mers la biserică duminică. „Da”, a fost răspunsul său rapid și mândru. "Am slujit oamenilor!" El a înmânat vinul și pâinea pentru împărtășire și săculeții pentru colectă.

Slujirea în afara clădirii bisericii:

O parte esențială a lucrării dedicate adulților cu handicap este o viziune despre slujire care să depășească barierele clădirii bisericii. Există o varietate de oportunități, care va spori lucrarea dumneavoastră internă și va îmbunătăți mobilitatea dumneavoastră în cadrul comunității.

În primul rând, oferă slujire acolo unde trăiesc și muncesc acești adulți. Puteți vizita căminul ce le oferă îngrijire, puteți oferi o masă la domiciliul grupului, să faceți ieșiri la filme sau evenimente sportive cu alții din biserică. Puteți face o scurtă vizită la locul de muncă, dar asigurați-vă mai întâi că respectați protocolul.

În al doilea rând, oferiți-vă ca voluntari în organizații comunitare care deservește persoanele cu handicap. Olimpiada Specială este o organizație seculară minunată pe care o recomand. Puteți permite altor organizații să utilizeze facilitățile bisericesti, precum și să ofere evenimente sociale comunității. Știu biserici care organizează cursuri de dans, cursuri de artă, și antrenează echipe sportive.

Balul lui Isus a devenit popular în comunități din întreaga țară. Conceptul se bazează pe Luca 14, unde Isus împărtășește povestea unei gazde care a dat o petrecere și nimeni nu a venit, astfel, el a invitat persoanele cu dizabilități. Un membru al personalului care se ocupă de lucrarea cu persoanele cu handicap într-o biserică mare, a observat că membri cu dizabilități nu au participat la baluri școlare. Acest lider s-a hotărât cu privire la organizarea unui bal doar pentru ei. Comunitatea a donat alimente, frac, rochii de seara, servicii de coafor, transport și bani. De la începuturile sale slabe, acest eveniment a ajuns acum la aproape 2.000 de participanți.

În final, s-ar putea ca adultul cu handicap să nu poată părăsi casa în care locuiește. În cazul acesta găsiți un voluntar pentru a-i oferi acestei persoane o lecție Biblică și niște muzică în zilele de duminică. Aceasta poate fi o slujire a persoanele care îl îngrijesc de obicei, oferindu-le un răgaz atât de necesar.

Slujirea Unu-la-Unu

Probabil cel mai important factor în dezvoltarea spirituală a unui adult cu handicap în dezvoltare este să aibă un mentor. Adultul acesta are nevoie de o persoană grijulie pentru a-l ghida în călătoria sa spirituală. În cazul în care termenul de "mentor" pare prea formal, utilizați "prieteni."

Printre factorii cheie pentru o relație de mentorat plină de succes se află: o congregație primitoare, o familie ce oferă susținere, un mentor bun, mentori suplimentari, și o relație de prietenie între aceste componente. Mentorul este persoana care înțelege ce se întâmplă și va implica pe alții ținând cont de necesități. Orice situație de mentorat ar trebui să fie cât mai naturală posibil. Potrivirea este esențială între mentor și protejatul acestuia.

În anii mei de susținere a prietenilor mei cu dizabilități, am învățat că rezultatele pozitive ale mentoratului nu se apar imediat. Încrederea vine în de timp. Încrederea este construită pe consistență.

Următorii pași vă vor ajuta la construirea unor relații de mentorat solide:

Pasul unu: Aflați mai multe despre mediul prietenului dumneavoastră. Unde locuiește? Are un loc de muncă? Care este sistemul său de sprijin? Este implicată familia lui? Care este mijlocul său de transport? Care este rutina lui de zilnică? Ce face atunci când nu se află la locul de muncă? Are un hobby?

Pasul doi: Aflați mai multe despre diagnosticul lor. Amintiți-vă, un diagnostic este atașat unei persoane reale, cu un nume și o poveste. Informațiile on-line și o discuție cu un membru al familiei sau cu asistentul social vă vor oferi suficiente informații pentru a vă ajuta la dezvoltarea relației. De exemplu, în cazul în care prietenul dumneavoastră are autism, este util să știți că lui nu-i place să vă privească în mod direct și nu-i place să fie atins. Veți începe să înțelegeți mai multe despre handicapul lor specific pe măsură ce veți ajunge să vă cunoașteți mai bine prietenul.

Pasul trei: Dați prietenului dumneavoastră ocazia să vă cunoască. Care este echipa dumneavoastră favorita? Unde lucați? Care este componența familiei dumneavoastră? Care este povestea dumneavoastră? Care este hobby-ul dumneavoastră?

Pasul patru: Învățați cum să comunicați cu el. În cele mai multe cazuri, nu va fi dificil. În cazul unui prieten al cărui discurs nu este clar, nu spuneți sau acționați ca și cum ați înțeles, dacă nu e așa. Nu-i nevoie să vă cereți scuze dacă nu înțelegeți. Doar spune: „Te rog, spune că din nou.” S-ar putea să fie nevoie să solicitați prietenul dumneavoastră să scrie unele lucruri. Pe măsură ce vei ajunge să-ți cunoști prietenul comunicarea va fi mai ușoară .

Pasul cinci: Găsiți interese comune. Ar putea fi sportul. Ar putea fi biserica. Ar putea fi filmele. Poate sunt cărțile sau un joc de masă cunoscut. V-ați putea învăța unul pe altul un joc nou. Ideea este să găsiți ceva de care să vă bucurați împreună.

Pasul Șase: Asigurați-vă că relația este reciprocă și sincer. Ca în orice relație bună, aceasta nu ar trebui să fie unilaterală sau obositoare. Mentorul nu trebuie să fie tot timpul cel care face toate sugestiile cu privire la ce să facă, unde să meargă și când să se oprească . Pre-determinarea limitelor cu privire la cât de des vă întâlniți și durata de timp a întâlnirilor va duce la evitarea unor supărări.

Pasul șapte: Relaxați-vă și bucurați-vă de prietenul dumneavoastră pe măsură ce creșteți în prietenie și credință.

Al doilea grup de Adulți Incluși în Slujire

Acum, să ne uităm la al doilea grup de adulți pe care dorim să-i implicăm în slujire în cadrul bisericilor noastre. „Cu” este un cuvânt important. Majoritatea acestor persoane sunt oameni care au frecventat biserica alături de tine, dar viața lor a fost modificată la un moment dat ca rezultat al unei boli, o tulburare sau o leziune. Când ați citit în buletinul informativ al bisericii că un membru a avut un accident vascular cerebral, este timpul să luați în considerare modul în care Biserica poate sluji acestei persoane și familiei sale.

Conștientizarea stabilirii unui handicap ce debutează la o vârstă adultă este începutul. Lista cuprinde cele mai comune probleme cu care adulții se vor confrunta:

- Afecțiuni cardio-vasculare țin de bolile de inimă, iar accidentul vascular cerebral are de cele mai multe ori ca efect apariția dificultăților în ceea ce privește abilitățile motorii.
- Demența descrie un grup de simptome care rezultă atunci când funcțiile creierului se schimbă. Cel mai cunoscut tip este boala Alzheimer.
- Leziunile amenință bunăstarea multor americani ce au trecut de 65 de ani. Cauzele majore ale leziunilor sunt tratamente greșite. Căderile au loc aproximativ o dată pe an, la până la 40 la suta din persoanele de peste 65 de ani; aceste căderi pot duce la leziuni ale măduvei spinării. Persoanele de peste 75 de ani prezintă riscul unei leziuni post-traumatice a creierului.
- Tulburările Mentale se întâmplă la aproape 25 la suta din populația de peste 18 de ani. Cele mai comune sunt tulburările depresive, tulburarea bipolară și schizofrenia și tulburările de anxietate (tulburarea de panică, tulburarea obsesiv-compulsivă, tulburare de stres post-traumatic, tulburarea de anxietate generalizată, și fobiile).
- Altele ar mai putea fi Scleroza multiplă (simptome apar la vârste cuprinse între 20 și 40 de ani); Osteoporoza (un milion și jumătate de oameni au fracturi osoase din cauza osteoporozei, în special la șolduri); Boala Parkinson (pe măsură ce simptomele devin mai acute pacienții pot prezenta dificultăți de deplasare, vorbire, și de efectuare a unor sarcini simple), și Sindromul Post-polio (25 până la 40 la suta din adulți prezintă simptome la ani după ce au avut poliomielită la vârsta copilăriei).

Populația noastră în curs de îmbătrânire este un alt factor de luat în considerare pentru lucrarea viitoare. Potrivit Centrelor pentru Controlul Bolilor, numărul de americani mai în vârstă va fi mai mare de dublu a 70 milioane sau unul din cinci americani până în 2030.

Alăturarea

Deci, care sunt nevoile specifice ale celor cu handicap instalat la o vârstă adultă și cum putem să le slujim?

Probabil nu va fi nevoie să începem o clasă specială de studiu biblic. Pentru majoritatea, continuarea participării în cadrul grupurilor lor obișnuite de studiu și continuarea modului

obișnuit de închinare nu este o problemă, dacă nu există nevoi de transport sau vreo problemă specială de sănătate. În cazul în care persoana a slujit în biserică, încurajați-o să-și ducă mai departe slujirea.

În plus, biserica ta ar putea lua în considerare adăugarea de resurse la biblioteca bisericii care să ofere informații cu privire la instalarea unui nou stil de viață, ce să faci în cazul în care te confrunți cu un handicap, unde să cauți ajutor, și care furnizează o perspectivă biblică asupra dizabilității. Formează o echipă în biserică pentru a sluji acești membri în efectuarea unor sarcini pe care ei nu le mai pot realiza pentru ei înșiși. Acestea sunt proiecte ce se potrivesc grupurilor de tineri.

Fii Sensibil la Nevoile lor

Probabil cea mai importantă slujire a conducerii bisericii pentru membrii lor cu handicap instalat la o vârstă adultă este de aceea de a-i pregăti pe ceilalți membri să fie sensibili la nevoile acestora. Gândiți-vă cum le-a schimbat invaliditate viața și capacitatea de a-și îndeplini sarcinile obișnuite. Următoarele idei vă pot oferi un început în acest sens:

1 . Faceți clădirea și împrejurimile ușor de accesat. Dizabilități care afectează mobilitatea sunt de regulă mai ușor de recunoscut. Acomodarea cu acestea este o chestiune de accesibilitate. Verifică împrejurimile și clădirea. Poate o persoană într-un scaun cu rotile sau cu un baston de manevră să intre fără să întâmpine obstacole? Dacă nu, ce modificări puteți face? Verificați legile locale de construcție pentru a vedea dacă există un set specific de reguli de accesibilitate .

2 . Persoanele cu dizabilități senzoriale pot fi ajutați prin furnizarea de ajutoare auditive și vizuale. Recomandă aprozilor și altor personalul bisericii să fie atenți. În general, pentru persoanele cu deficiențe de vedere, oferă materiale imprimate cu scris mare sau materiale Braille. Furnizați amplificare sau interpreți pentru persoanele cu deficiențe de auz . Aflați cât de multe puteți despre nevoile speciale ale acestora .

3 . Să fiți conștienți de nevoile de transport. Furnizați mijloace de transport, organizați transportul, sau încheiați un contract cu un furnizor local. Cele mai multe comunități cu un sistem de transport public vor oferi un serviciu pe care aceștia îl vor putea utiliza. Nu parcați în spațiile destinate persoanelor cu handicap.

4 . Respectă aceleași reguli sociale pe care le respecti față de ceilalți. Întinde mâna pentru salut. O persoană fără mâna dreaptă ți-o va oferi pe stânga sau te va atinge cu umărul, sau te va saluta într-un mod propriu lui.

5 . Nu ezitați să cereți persoanei informații cu privire la propriul handicap. Arata un interes autentic. Dacă el vă împărtășește informații cu caracter personal, păstrați confidențialitatea .

6 . Interesați-vă de serviciile disponibile în comunitate ca să le împărtășiți membrului care are un handicap de curând instalat.

7 . Mențineți persoana implicată în viața bisericii. Încurajați oamenii să mențină fostele lor legături de prietenie. Nu le permiteți să se izoleze.

8 . Vizitați persoanele care nu-și pot părăsi casa, din cauza unei boli sau a unui handicap. Determinați alți membri să vă urmeze exemplul.

9 . Includeți membri cu dizabilități în activitățile dumneavoastră- participarea la un studiu biblic, o vizită la mall, o plimbare, sau vizionarea unui film.

10 . Încurajați acești membri să continue să-și împărtășească talentele și propriile viziuni asupra lumii.

11 . Nu cere unei persoane de acest tip să citească într-un grup sau să participe la activități fără a-i cere consimțământul în prealabil.

Concluzii:

Dacă un adult a avut un handicap din naștere, sau ca rezultat al unui accident vascular cerebral, scopul este ghidarea persoanei respective spre îndeplinirea unui rol activ în comunitatea de credincioși. Am un prieten care ilustrează foarte bine acest scop.

Când el a avut doar 20 de ani, Corey un om cu autism, a devenit membru al bisericii noastre. După ce au frecventat o clasă specială pentru o vreme, a început să se dezvolte. Avea nevoie de o stimulare mai mare în studiul său biblic . Soluția a fost participarea la o clasă de vârstă corespunzătoare. Corey a ales clasa de la colegiu. Profesorii au fost receptivi la nevoile lui, iar el s-a bucurat de compania oferită de colegii lui. El a înflorit.

Timp de închinare este punctul favorit al experienței duminicale a lui Corey. El se bucură de predici și de multe ori stă în strană. Cântarea lui îl inspiră pe liderul de închinare. Chiar dacă el este, uneori, cu un nota sau două înaintea tuturor, abordarea lui entuziastă îi oferă o calitate aparte. Dacă nu există o excursie de familie sau o cursă de mașini înafara orașului, Corey este la biserică . El este un membru iubit .

De cele mai multe ori am ghidat participarea sa la activitățile bisericii. Cu toate acestea, recent, departamentul pentru copii a făcut un efort concertat de a recruta voluntari pentru munca lor. Corey, fără nicio încurajare din partea mea, a auzit chemarea și s-a oferit ca voluntar. Am aflat acest lucru ulterior.

Într-o dimineață mă plimbam prin zona destinată copiilor și, spre surprinderea mea, era rândul lui Corey la slujire. Privindu-l cum interacționează cu copiii a fost revigorant . El a găsit nișa sa de integrare în biserica noastră și credința sa în Domnul nostru este în creștere. Eu nu pot decât să mă întreb va face în continuare acest membru. Autism lui nu mai este un impediment. Corey este o parte activă a bisericii sale, unde este acceptat și slujește.

Dr. Jim Pierson a slujit nevoilor spirituale ale persoanelor cu handicap pentru mai mult de patru decenii. Pregătirea sa în patologia vorbirii și în domeniul educație speciale, munca sa cu centru de reabilitare pentru copii și cu adulții dintr-un centru de ajutorare rezidențiale, și publicarea a cinci cărți despre lucrarea cu handicap i-a stabilit reputația. Jim a fost premiat în 2003 cu Premiul Henri Nouwe de către Spiritualitate Divizie a Asociației Americane pentru Persoanele cu Dizabilități Intellectuale, Divizia Religioasă și Spirituală. El este președintele emerit al Centrelor de Misiune CCFH.

Dr. Pierson enumeră 10 moduri prin care să fii sensibil la nevoile celor în vârstă. Găsiți soluții în abordarea pastorilor și a învățătorilor din cadrul bisericii dumneavoastră cu privire la aceste idei.

Născut în timpul celui De-al Doilea Război Mondial cu paralizie cerebrală, Cordell Brown și-a construit o viață fără limitări. A pus pe roate o tabără pentru persoanele cu dizabilități din Ohio și o a doua în Africa. Azi, Cordell are aproape 70 de ani și slujește în cadrul bordului de directori al Asociației Internaționale pentru Persoane cu dizabilități Joni și Prietenii. „Viața lui Cordell seamănă cu o ciocolată delicioasă care îți face bine”, spune Joni. „Povestea lui e plină de amuzament, descoperiri, înțelegere și cel mai important, de credință.

Sunt povești asemănătoare cu povestea lui Frances sau a lui Cordell în biserica ta, care merita și ar trebui spuse?

